

Retallades a l'educació superior
Cop mortal a les universitats públiques

A FONS PÀGINES 1 a 3

Jesús M. Castillo

“Els bancs fan diners amb la crisi ecològica”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N234

22 de juny de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un informe evidencia el racisme que impera als locals d'oci nocturn

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Cinc dels set bars i discoteques barcelonins analitzats per SOS Racisme i EGAM discriminen les persones estrangeres negant-los o restringint-los l'entrada

La indignació organitzada en assemblees escombra la criminalització

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 10

ROBERT BONET

, estirant del fil

BARCELONA · CINC DELS SET LOCALS ESTUDIATS DISCRIMINEN LES PERSONES ESTRANGERES NEGANT-LOS O RESTRINGINT-LOS L'ENTRADA

“Els negres no consumeixen”

Alba Gómez, Jordi Panyella,
Jose Peñín i Mar Carrera
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Les 23:45 de la nit del divendres 17 de juny; la nit és jove, almenys per a alguns. Des d'aquella hora i fins a quarts de 5 de la matinada, es va dur a terme un experiment o *testing* per comprovar si es discrimina l'accés de les persones immigrades a més de set bars o discoteques de Ciutat Vella i el Port Olímpic de Barcelona -tot i que se'n visiten onze, com evidencia la infografia, finalment només se n'avaluen set. La prova, impulsada per SOS Racisme Catalunya en coordinació amb la xarxa European Grassroots Antiracist Movement (EGAM), va obtenir uns resultats preocupants. Cinc dels set locals d'oci escollits, visitats alternativament per grups d'autòctons i de persones d'altres orígens, van restringir l'accés als grups que procedeixen de l'estranger, d'homes en la seva totalitat. Per

“Diu que no estem a la llista, però, davant meu, han deixat passar quatre noies sense cap problema”, recorda Naqash Javed davant la porta del Jamboree, a la plaça Reial. Naqash és un jove d'origen pakistanès poc habituat a sortir de nit, a qui la negativa del porter ha deixat xocat. Fins a tres parelles més -una d'elles mixta, formada per un noi d'origen estranger i una noia catalana-han rebut el mateix tractament: no se'ls permet l'accés al local. Avui sí que han deixat passar Obi, un català originari de Guinea Equatorial, tot i que ell diu que és una excepció. “Quan he vingut, mai no he pogut entrar, però, avui, m'han vist amb una noia que semblava *guiri*”, es queixa aquest jove, que destaca que “els estrangers de fora entren fins i tot amb xancleres”. De fet, la posició crítica d'Obi contra aquest local de l'anomenada música negra és tan rotunda que ha arribat a compondre una cançó sobre el tema, titulada “Apartheid”.

Més tard, el grup de testimonis no vinculades a SOS Racisme pregunta a un dels vigilants d'aquest local de la plaça Reial si apliquen els criteris discriminatoris observats. “Hi ha gent que entra i gent que no; es diu que és per discriminació, però és per l'actitud. Per exemple, aquest *ionqui* no entraria”, apunta. Segons ell, els fulls de reclamació “no serveixen per a res”, ja que la llei “està de la banda del gestor privat”, que pot reservar-se el dret d'admissió.

En realitat, però, aquest argument és esbiaixat si tenim en compte la legislació. L'anomenat dret d'admissió s'ha de basar en condicions d'accés “concretes i objectives”, en cap cas no poden ser raons “arbitràries ni improcedents” i no poden comportar “discriminació per raó de naixement, raça, sexe, re-

Dos joves procedents de Guinea Equatorial intenten entrar a la discoteca Apolo

Interior del bar Australian

Alguns locals que ja han rebut denúncies per discriminació racista reincideixen

exemple, dos homes originaris del Pakistan -el col·lectiu més castigat- i uns joves de Guinea Equatorial i del Marroc. El pretext més utilitzat per justificar la restricció va ser el fet de no constar en una suposada llista d'una festa privada. SOS Racisme estudiarà si presenta una denúncia conjunta amb tots els casos recollits.

Al llarg de la prova, es va poder constatar que alguns locals que ja havien rebut denúncies per discriminació racista o xenòfoba reincidien i que d'altres canviaven d'estratègia. En el segon supòsit, trobem l'Ovella Negra, un bar que el 2008 va ser denunciat per la via administrativa a través de SOS Racisme, després que una persona negra es queixés que li havien denegat l'accés. Dos anys més tard, en ple *testing*, aquest bar va ser un exemple de no discriminació. A la discoteca Apolo, per contra, sembla que no van aprendre la lliçó. Arran d'una queixa feta el març de 2010 pel dret d'admissió, els gestors de la discoteca van demostrar que havien sol·licitat un canvi de porters, però sembla que, el 17 de juny, la memòria històrica s'havia esvaït, ja que es van tornar a produir situacions discriminatòries.

ligió, opinió, discapacitat, orientació sexual, etc. de les persones usuàries dels establiments”. El decret 112/2010 (31 d'agost), a través del qual s'aprova el reglament d'espectacles públics i activitats recreatives, i la corresponent llei 11/2009 del 6 de juliol ho deixen molt clar. A més, les condicions s'han de publicar a la porta del bar o discoteca en

“Entrada, 10 euros”. Això s'apunta en una de les dues entrades de la discoteca Zich, al Port Olímpic, una condició objectiva que sembla no afectar les parelles catalanes de l'experiment. Dos locals més a l'est, al bar Australian, el porter negre restringeix l'entrada a un grup de nois de Guinea Equatorial demanant-los com a condició que abonin l'entrada, sense exigir aquest requisit a ningú

més. “Per què ho fan?”, li pregunta indignada una de les participants del *testing*, una noia italiana amb orígens a Eritrea (ella no ha tingut cap problema d'accés). “La veritat, els negres no consumeixen, t'ho dic així de clar”, li etziba el porter. L'arbitrarietat que es viu a molts dels locals visitats d'aquesta zona calenta a la vora de la mar -a excepció d'OK i Nir- sembla força comuna, atenent les reaccions davant de diferents usuaris. Es tracta d'una zona amb molta densitat a la nit, on es congreguen joves turistes, persones locals i immigrades, una combinació que sovint fa difícil constatar i denunciar aquestes discriminacions constants.

A la patronal no li consten discriminacions

La Federació Catalana de Locals d'Oci Nocturn (FECALON), preocupada pel descens d'afluència arran de la crisi econòmica, assegura que recentment no ha rebut “cap reclamació sobre discriminació en el dret d'admissió”. “S'ha produït un canvi d'ençà dels fets del Maremàgnum”, afirma el portaveu i director jurídic de la federació que agrupa 800 empresaris de locals d'oci, Fernando Martínez. En aquest sentit, cal recordar que, el 2003, quatre porters del complex Maremàgnum van assassinar un jove després d'una baralla que s'havia iniciat quan els primers van negar-li l'accés a un local.

Tant si FECALON en té constància com no, SOS Racisme continua acumulant casos de discriminació en el dret d'admissió. De l'any 2007 al 2011, per exemple, ha rebut 26 casos ocorreguts a Barcelona -per exemple, als locals Moog o, el mateix 2011, al local Almozbar-, però la gran majoria provenen de les comarques de Girona. Gairebé tots els processos, que van comportar una queixa administrativa a Espectacles (Departament d'Interior), es resolen negativament perquè l'òrgan competent no hi reconeix proves suficients, recorda la responsable del Servei d'Atenció i Denúncies (SAiD) de SOS Racisme, Alicia Rodríguez. Un punt interessant, explica, “és saber distingir si les queixes són en relació al dret d'admissió o si hi ha diferències en les condicions d'entrada ofertes a les consumidores, fet que caldria recórrer a l'Agència Catalana del Consum”. “Tan sols es pot plantejar denunciar els fets per la via penal si hi ha insults, vexacions i amenaces”, recorda la responsable del SAiD, una opció que només s'ha aplicat en dues ocasions durant el període 2007-2011, amb un sol resultat satisfactori.

> Un porter de Vic rep l'ordre de barrar el pas a les estrangeres

Un dels darrers casos que ha arribat a SOS Racisme és el d'un home que pretenia fer un cafè al bar-restaurant vigatà Vikus's. A la porta, segons relata, li van negar l'accés al local. Després de demanar suport a l'entitat Catalunya Plural, un grup hi va tornar. Va poder registrar, gràcies a una càmera oculta, la resposta precisa d'un porter: “Jo rebo ordres del meu superior. No volen estrangers, ni marroquins ni indis ni negres ni gent mal vestida; la gent espanyola tampoc pot entrar mal vestida”, assegurava el porter al vídeo al qual ha tingut accés la DIRECTA.

SOS Racisme, però, no és l'única entitat que rep queixes d'aquest tipus. Fa dos mesos, l'Oficina per la No Discriminació de l'Ajuntament de Barcelona va publicar que, de les 639 queixes rebudes el 2010, la majoria (27%) responien a vulneracions del dret de la dignitat, mentre que el segon grup més nombros, que representava l'11%, feia referència a les queixes vinculades al dret d'admissió. El col·lectiu de persones immigrades és el que ha recorregut més a aquest servei. D'altra banda, el 2008, un estudi de camp elaborat pels professors de la Uni-

versitat de Barcelona Manuel Delgado i Jordi Carreras sostenia que la majoria de bars de copes del barri del Raval equiparaven la immigració estrangera “pobra” amb “font d'inquietud, contaminació i perill” (*El Periódico*, 2008). Així mateix, els autors denunciaven que s'aplicava un ús “incoorrecte” i “sistemàtic” del dret d'admissió, sustentat en criteris que “podrien qualificar-se de racistes”. Entre els motius per negar l'entrada, esmentaven la indumentària, la necessitat de tenir una invitació o el límit d'aforament superat.

, impressions

Pasqual Aguilar Pérez · Membre de No a la MAT
opinio@setmanaridirecta.info

Desmemòria democràtica

Per a l'Aran i en Max,
llavors de llibertat

Fa uns dies vaig comprar un conte infantil de la col·lecció "La guerra dels grans", editada per Tantàgora, amb el suport de la Direcció General de la Memòria Democràtica i la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona.

El conte reflecteix d'una manera entenedora l'experiència de la guerra civil i la repressió que la va seguir. Al final del llibre hi ha un text de Francesc Vilanova Vila-Abadal que explica els fets històrics i les intencions de la col·lecció: apropar la guerra civil a la mainada d'avui dia a partir de l'anècdota d'un infant que la va viure, i fer un crit cívic perquè "no torni la guerra, cap guerra, aquí i enlloc". Si es vol transmetre un missatge pacifista potser valdria més no caure en aquest lema tou i sobrepasat per la realitat. Crec que, més enllà dels nobles desitjos, és important que les nenes i els nens sàpiguen que el capitalisme porta la guerra en el seu germen, i que el sistema que coneixem com a democràcia és el rostre més amable d'una forma d'exploració i dominació d'abast mundial, que incorpora la infància com una mercaderia més.

Continuo la lectura, i com que la desmemòria democràtica paga i mana, Vilanova afirma: "A Catalunya, l'esclat de la guerra va anar acompanyat d'un moviment revolucionari que va provocar un gran desordre i la persecució i mort de moltes persones d'ideologia conservadora i amb creences religioses". Cal aclarir que el "gran

FRANÇOIS PAGÈS

desordre" és l'aparició d'un nou ordre social més igualitari, que no encaixa de cap manera en el pensament i la historiografia burgesa; per tant, es presenten els fets descontextualitzats i es difon una imatge d'aquest període plena de caos i sang. Però durant la

primera setmana de la revolució els serveis bàsics ja funcionaven, i la violència va ser espontània, poc arbitrària i fruit de dècades de repressió i humiliacions. De les paraules de Vilanova es desprèn una càrrega contra el moviment revolucionari -i per extensió,

contra tots els que també ho són. Sembla que per mantenir la democràcia calen criatures allisonades amb frases buides, macerades en la pedagogia de l'obediència i amarades d'un civisme que amaga covardia intel·lectual.

El discurs actual sobre la guerra civil té tots els mitjans per difondre una imatge cada cop més allunyada de la complexa realitat d'aquells anys, dels quals es vol esborrar i desqualificar tot el que va suposar l'abolició de la propietat privada i de la jerarquia: les col·lectivitzacions, les milícies... El mecanisme de manipulació és senzill i prou conegut: rebutjar o maquillar el que no es pot assimi-

organitzacions, associacions i particulars breguen amb la lluita oficial -entestada a esborrar de l'imaginari col·lectiu qualsevol possibilitat d'una transmissió cultural de la resistència més enllà de la dominant-, i amb aquesta lluita assenyalen un límit més de la democràcia.

L'últim exemple ha estat la manera com s'ha amagat la lluita per l'objectiu de consciència i la insubmissió, que va conduir a la suspensió del servei militar obligatori fa deu anys. Els discursos commemoratius de l'efemèride (Chacón i cia.) han volgut fer creure que la maduresa de la democràcia va permetre fer aquest pas. En aquest sentit vull recordar les paraules de l'insubmís Pere Comellas: "Vam ser nosaltres els qui vam posar en qüestió el dret a segrestar els nois per fer-ne soldats -és a dir, assassins en potència. Nosaltres vam donar una nova direcció al moviment per la pau un cop aprovada la llei d'objectiu de consciència. Nosaltres vam situar la discussió molt més enllà de l'objectiu reconeguda legalment (amb una prestació substitutòria pensada per distreure els progressistes mentre tota la resta continuava desfilant i disparant) i així vam fer possible que ser objector -una cosa que només uns anys abans es considerava radicalíssima- fos el més normal del món, i de pas el més còmode."

L'arbre de la memòria dels de sota és fràgil, però és bàsic enfortir-lo per enfrontar-nos al Poder i evitar que no s'assequi cap arrel de la resistència a l'opressió, a la deshumanització i a la pèrdua de comunitat.

El discurs actual sobre la guerra civil difon una imatge cada cop més allunyada de la complexa realitat d'aquells anys

lar amb la intenció de construir una història i un món que s'adaptin a les necessitats del poder. Així es fomenta l'amnèsia històrica i es crea un discurs que vol enterrar l'acció col·lectiva emancipadora practicada abans i durant la guerra civil.

Penso que és fonamental la feina pacient i tenaç de recuperar la memòria de totes les lluitadores contra el feixisme, l'estalinisme i la impostura democràtica. Certes

Jaume Delclòs i Lidia Serrano · Membres d'Enginyeria Sense Fronteres
opinio@setmanaridirecta.info

Itàlia vota 'sí' a la gestió pública de l'aigua

El 12 i 13 de juny a Itàlia seran recordats. Aquests dies s'han celebrat quatre referèndums: dos d'ells en matèria d'aigua. El primer, contra la llei que obligava a la privatització dels serveis públics d'aigua i sanejament. El segon, contra la llei que imposava un impost al servei d'aigua que augmentava entre el 7% i el 15% sobre l'import de la tarifa.

El procés de construcció ciutadana per arribar a la celebració dels referèndums relatius a l'aigua es va iniciar al 2005 amb la construcció d'un front social

d'àmbit estatal amb l'objectiu de defensar l'aigua com a bé comú i que desemboca en la creació del Fórum Italià del Moviment per l'Aigua com a espai permanent de coordinació.

El Moviment va presentar una Llei d'Iniciativa Popular amb l'objectiu de tutelar l'aigua i la seva qualitat des de l'esfera pública, remunicipalitzar la gestió del servei i garantir la participació de la ciutadania. Per poder celebrar el passat referèndum es van recollir més de 1,4 milions de signatures, més que

Més del 95% de la població ha votat en contra de la privatització dels serveis públics

qualsevol altre referèndum en la història d'Itàlia.

Per a què els referèndums fossin vinculants calia que la participació fos del 50% més 1 del

cens total. I la participació ha estat del 58%, per tant, primer triomf, el referèndum és vinculant. Els resultats són aclaparadors, més del 95% ha votat en contra de la privatització dels serveis públics i més del 96% en contra de l'impost. Representen més de 25 milions d'italians i italianes que han votat en contra de la privatització de l'aigua i la seva gestió mercantil. Per tant, el govern italià modificarà la llei tal i com quedava recollida al referèndum.

Aquests resultats s'han assolit per un moviment ciutadà construït

des de la base, que ha aglutinat diferents sectors de la societat, però que no ho ha tingut fàcil. Aquest moviment ha aconseguit mobilitzar més de 25 milions d'italians. El Moviment per l'Aigua d'Itàlia ha perseguit un somni, el somni que l'aigua estigui fora de la lògica del mercat, sigui gestionada pel sector públic i tingui la vocació de servei per a la ciutadania, i ha obert una porta a la democratització de nous espais de la nostra vida, han aconseguit una primera victòria, felicitats. Un exemple a seguir a Catalunya, a Europa i al món.

Carles Baiges i Camprubí i dinou firmes més · Membres del Col·lectiu d'Arquitectes LaCol

opinio@setmanaridirecta.info

Arquitectura i crisi

Vivim temps de crisis, canvis i revoltes, i l'arquitectura no només no se n'escapa, sinó que és al centre de l'huracà. Els i les arquitectes hem estat part activa de la bombolla immobiliària i n'hem tret profit. Això seria però, generalitzar. D'una banda, perquè no tots els professionals de l'arquitectura van decidir seguir el corrent; hi havia qui avisava de l'insostenible ritme de construcció que vivíem en aquest país. De l'altra, perquè la majoria dels arquitectes no s'ajusten a la imatge estesa de "professionals liberals" sinó que són assalariats, falsos autònoms o becaris. En el pitjor dels casos són treballadors no remunerats, estudiants o llicenciats que ofereixen les seves hores de treball de forma gratuïta a les grans firmes a canvi de "fer currículum". Aquesta pràctica, que ja existia durant l'època de

A l'arquitectura, és habitual treballar sota molta pressió, nits i festius

bonança, ha crescut en els darrers temps, és il·legal i encara més degradant que l'esclavitud, ja que aquí el patró ni tan sols assegura el menjar i l'allotjament que havien de proporcionar en altres èpoques. La comparació no és exagerada: és habitual treballar sota molta pressió, nits i festius, el maltractament psicològic i l'absència de reconeixement del treball produït, sigui remunerat o no.

Com sempre passa en èpoques de crisi, l'escassetat de feina du els professionals

MÁGOZ

a la reflexió. Per això no és estrany que proliferin els col·lectius que ofereixen els seus coneixements a la cooperació, a les associacions veïnals, als moviments alternatius... El fet que aquestes relacions estiguin revifant aporta nous aires al món de l'arquitectura a tots els nivells: persones que necessiten els serveis d'un tècnic però que mai hi han pogut accedir, nous rols de l'arquitecte en processos de participació col·laborant amb altres disciplines, o fins i tot amb noves formes de treballar, de manera horitzontal i solidària. Això xoca amb la mentalitat competitiva de l'arquitecte, fomentada

des del primer dia a la universitat i avivada amb la liberalització dels honoraris imposada per la Comunitat Europea i la bonificació per la rebaixa dels mateixos que es practica als concursos. No és d'estranyar, doncs, que no hi hagi cap cooperativa d'arquitectes i que els intents que fins ara hi ha hagut no hagin trobat fórmules dins les institucions (en alguns casos obligatòries) dels arquitectes.

Finalment els i les arquitectes s'han unit per primer cop per defensar els seus drets com a treballadors i treballadores en un Sindicat d'Arquitectes, a Madrid el 2009 i a Barcelona el 2010.

Aquest fet és una resposta a l'actuació dels col·legis professionals de les diferents disciplines de la seva situació i responen només als interessos dels arquitectes-empresaris. Però aquest no és l'únic moviment que hem viscut des de la professió. El 16 de juny es va presentar, després de mesos que es conegué la seva gestació, l'associació Arquitectes per l'Arquitectura (AxA). Mentre els primers estan investigant noves formes de treball, nous camins pels arquitectes, aprenent dels errors del decenni passat i buscant la manera d'apropar-se de nou a una societat que no confia en nosaltres -amb motius-, AxA és la resposta tardana d'aquells que en èpoques de bonança, mentre construïen sense aturador i ocupant posicions a les escoles i al Col·legi, no van voler posar en qüestió el sistema que ens ha portat a l'actual situació. S'entén que hi hagi qui desconfii de les bones intencions dels integrants d'AxA (tots mestres de la nostra generació) i temi que només es tracti d'un lobby per defensar interessos propis.

Utilitzem aquesta crisi (i les que hagin de venir) per avançar, per trencar amb models perjudicials per a la societat, la professió i la mateixa arquitectura. Si els dies de feina trepidant han quedat enrere aprofitem el temps per veure on ens hem equivocat i proposar noves formes per sortir millor del que hem entrat.

NOTES:

1. Estudi sobre la situació laboral del sector de l'arquitectura a l'Estat espanyol. <indicadorarquitectos.es>
2. Podeu consultar l'article "Arquitectura descomparada" de Josep Maria Montaner (El País, 17/03/2011) o la carta oberta de Pere Riera al seu blog arquitecturadispersa.blogspot.com.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Utilització política dels 'media'

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

L'endemà de la multitudinària manifestació del 19J, tots els mitjans comentaven que havia sigut pacífica i remarcaven que hi havia hagut servei d'ordre. Els mitjans necessitaven suggerir que el 19J s'havien aconseguit evitar els incidents del 15J al Parlament. Però els cordons de seguretat que van "protegir" la comissaria de Via Laietana van ser simbòlics perquè ningú va fer cap intent d'atacar-la. El moviment sembla molt aleatori: el 15M no violent; el 27M no violent malgrat la violència dels Mossos; en canvi, el 15J, molt violent i travessant tot tipus de línies vermelles; i el 19J tornava a ser no violent. Quin moviment més canviant! Coincidiran els mitjans que costa fer entendre això. Us proposem una versió més senzilla i creïble. En totes aquestes mobilitzacions, el moviment s'ha mantingut constant en la noviolència. Amb antelació, el govern va construir un bluf mediàtic per al 15J. Per poder aplicar retallades sense que se centrés el debat en això i en proposar alternatives molt més justes socialment: revertir la tendència a la baixa en l'IRPF per a les rendes altes, gravar més les SICAV, restituir l'impost de successions i de donacions, etc... Per aconseguir aquesta cortina de fum, a les 7 del matí els Mossos carregaven molt violentament a la Ciutadella en un intent d'escalfar l'ambient i motivar violència per part dels concentrats, però aquests no van tornar-s'hi. Interior, en lloc de fer entrar tots els parlamentaris en autocar, va permetre que entrenessin amb el més absolut desordre (32 en helicòpter per donar sensació de pel·lícula), i van obtenir el que buscaven: alguns dels que es van ficar dins la concentració van rebre esbroncades i algun forcejament però cap va resultar ferit. Els mitjans van transmetre acríficament la versió del conjunt de les forces polítiques que reaccionaven ofeses, en lloc de fer una lectura pròpia i independent. Ara el problema és d'aquests mitjans per justificar perquè el moviment és tan variable.

Xenòfoba d'oïdes

Roser Bermudo, Vic

Tinc una veïna que és dona de missa i de director espiritual, i l'altre dia vam tenir aquesta conversa:

- Els moros ens ho prenen tot.
- Ah, sí? Què t'han pres, a tu?
- A mi, res.
- I per què dius això?
- Perquè m'ho ha dit una amiga.
- I a la teva amiga què li han pres?
- Doncs... res.

No m'ho podia creure. El racisme i la xenofòbia circulen així, amb una inconsciència total, s'estenen com una taca d'oli i fan molt de mal a persones que ja han patit per haver hagut de deixar les seves arrels per buscar una vida millor. Espero que el director espiritual d'aquesta dona li digui que les persones a qui millor tractava Jesús eren els marginats de la societat.

. EN CALENT

"Les polítiques de denegació sistemàtica d'asil són les imperants"

Mussa Sanon és president de l'Associació de Refugiats i Asilats de Catalunya, que el 20 de juny ha celebrat el Dia Internacional de les Persones Refugiades a Sabadell.

Les dades parlen per elles mateixes: prop de 40 milions de persones han fugit dels seus països, les causes són comunes, la fam, la persecució política, la manca de drets humans, les diferències religioses, l'orientació sexual, etc. La majoria són dones perquè els homes són morts o a la guerra; els camps de refugiats són plens a vessar... L'Informe 2011 de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiats demostra que les demandes d'asil

cauen però és a causa del fort control a les fronteres, no perquè s'hagin trobat solucions: el 2010, ho van fer 2.738 persones, un 9% menys que l'any anterior. D'aquestes, 212 van fer la sol·licitud a Catalunya. Les polítiques de denegació sistemàtica són les que estan a l'ordre del dia. Però què passa amb qui no és acceptat? Si tornen al seu país, seran morts; si van a parar a un camp de refugiats no sembla que existeixin sortides a curt termini.

. EDITORIAL

Polítics 'trilers'

Durant les dues últimes setmanes de declaracions i contradecaracions respecte el moviment del 15-M, la classe política ha aconseguit elevar els nivells de descrèdit de què gaudia. Hi ha personatges -com Felip Puig- que han arribat a dir, amb 72 hores de diferència, coses absolutament contradictòries. Primer va dir: "Estem davant d'un nou fenomen de guerrilla urbana que utilitza el pacifisme violent" o "La societat ha de retirar la seva simpatia cap aquest moviment que ens portarà al caos". Davant l'èxit de les manifestacions del 19-J, va canviar de discurs: "És un moviment pacífic i democràtic que hem d'escoltar i amb qui podem compartir algunes de les reivindicacions". Els polítics s'han convertit en uns autèntics *trilers*, que modifiquen el seu discurs en funció dels impulsos

mediàtics que ells mateixos intenten condicionar.

Milers de persones es van fer les seves pròpies pancartes i cartells a casa amb cartrons i rotuladors. Quina va ser la resposta dels *mass media* i la classe política? La mateixa. Una resposta de *trilers*. Si no pots amb l'enemic, suma-t'hi i intenta manipular el seu discurs. Alguns mitjans van arribar a dir que la marxa era una protesta contra la violència d'una minoria radical i, des del Departament d'Interior, es va afirmar que la mobilització va acabar sense incidents gràcies a una coordinació -que mai no va existir- de les manifestants i la policia. Es van oblidar de dir que els Mossos d'Esquadra, el 19-J, es van retirar del final de la marxa, i ja se sap, sense antidisturbis la majoria de cops s'eviten els disturbis.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La dialèctica del poder

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

Quan llegia el discurs fet pel president siríà Bashar Al-Asaad el dilluns passat arran de les protestes al país, no vaig poder evitar trobar fortes similituds entre alguns dels seus paratges i el discurs articulat des del govern convergent la setmana passada davant les manifestacions del 15-J. Entenguem-nos. No intento comparar el règim dictatorial de Damasc amb la nostra democràcia representativa, ni molt menys. Tampoc la repressió desfermada a Síria, que ja ha causat més d'un miler de morts, amb la dels Mossos d'Esquadra. Ni tan sols les protestes que, en el nostre cas, són per conservar uns drets socials adquirits i que ara se'ns volen retallar, mentre els

sirians lluiten per aconseguir uns drets civils mínims, respecte i dignitat. Parlo de les paraules. De la semiòtica del poder. Bashar Al-Asaad va dir, referint-se als manifestants, que algunes reivindicacions populars eren legítimes, però va destacar que una "minoria de sabotejadors" estaven usant les manifestacions per "desenvolupar els seus plans". Davant d'aquests grups violents -que en el cas siríà, deia, eren instigats des de l'estranger-, va assegurar que serien implacables. Així mateix, va parlar amb un to crític de l'ús que fan de les noves tecnologies els manifestants i va apel·lar a la llei i a valors com la consciència ciutadana, la moral i les institucions a l'hora d'encarar aquests moments difícils. Us sona? Cal salvar distàncies, és clar. Perquè Bashar Al-Asaad també va usar la

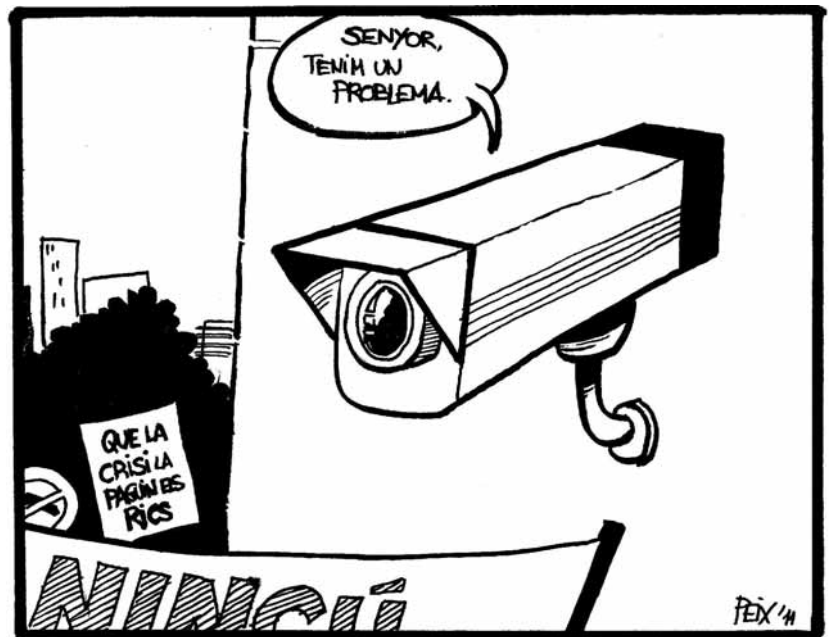
paraula *germen* per parlar d'aquests *sabotejadors* i, usant una dialèctica que em va recordar el nacionalsocialisme, va parlar de la necessitat "d'exterminar-los". Tanmateix, aquests punts en comú existeixen. I el més preocupant és el que denoten. Perquè el que es desprèn d'aquestes dialèctiques de desprestigis de moviments de dissensió ciutadana amplis -a través de la criminalització i el paternalisme- és una cultura democràtica pobra, que recela del ciutadà, que el considera molest quan vol dir-hi la seva més enllà del vot cada quatre anys, que el tem. I que, quan aconsegueix agrupar-se en un nombre suficient per no poder ser ignorat, ha de ser combatut en lloc d'escoltat. Parlem i no parlem només de paraules. Parlem de la dialèctica del poder.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana us volem parlar de la Carme, una subscriptora del Poblenou que es va cansar que la seva subscripció sempre arribés tard a la bústia de casa i va decidir posar-hi solució. La seva solució va ser trucar-nos i oferir-se per repartir ella mateixa les subscripcions de la seva zona, bústia per bústia. D'aquesta manera, la Carme ha passat a ser distribuïdora del setmanari, té una DIRECTA gratuïta per ella i el plaer de sentir-se encara més participat d'aquest projecte que, sens dubte, creu tan necessari. Gràcies, Carme. Podríem dir que ets única, però sabem que no, que hi ha *Carmes* a cada barri i a cada poble amb ganes de participar. Per exemple, a Caldes la Carme es diu Arnau i, a Sabadell, hi ha una Carme que es diu Estel. Des de fa dues setmanes, donem la benvinguda a la Carme de la UB Diagonal i els quioscos de les Rambles, que es diu Roman, i aquesta mateixa setmana donem la benvinguda a la Carme d'Igualada, que es diu Bernat. En fi, gràcies a totes elles. I a la resta, us animem a posar una Carme al vostre barri o poble, us anirà bé: "Si tens retards amb el diari, posa una *Carme* al teu barri!". Fins la setmana que ve, ens veiem en alguna plaça o carrer. Salut!

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicioirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com - il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsilacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Berbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARÉSME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Protesta de les aturades durant l'investidura de Trias | PÀG. 8

Les marxes del 19-J als Països Catalans | PÀG. 9 i 10

Creixen les accions per aturar els desnonaments | PÀG. 11

Multen el Casal Popular Panxampla de Tortosa | PÀG. 12

CATALUNYA · EL FUTUR PLANTEJA UNA ASSEMBLEA DE BARRIS, ACTES CONTRA ELS PRESSUPOSTOS GENERALS, UNA VAGA O UN REFERÈNDUM

El 19-J fa arrelar la indignació al carrer i fixa un nou calendari mobilitzador

Manu Simarro / David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Es respirava a l'ambient i es va confirmar. Desenes de milers de persones van prendre els carrers de Barcelona el diumenge 19 de juny, en una jornada històrica. Carrers col·lapsats per una allau humana que, des de primera hora de la tarda, va començar a omplir de nou la plaça Catalunya. Arribada en columnes des dels barris -Sants, Gràcia, Sant Andreu, el Clot, l'Eixample o Nou Barris, entre d'altres- o en transport públic des de comarques, la gentada congregada va situar Barcelona com la ciutat que va aplegar més persones arreu de l'Estat. Sota el clima de les grans mobilitzacions populars i amb un desenvolupament clarament reivindicatiu i festiu que va focalitzar les crítiques en els grans eixos que han definit el moviment del 15M: la crisi, el model polític, el pacte de l'euro, la corrupció, el frau econòmic o la degradació de les condicions de vida i treball, combatuts des de la demanda de democràcia real, política i econòmica.

Una multitud en moviment

Inusualment puntual, a les 5 de la tarda, una multitud desbordant de sobeïa i esquerdava de forma unitària i contundent la unanimitat mediàtica i política dels darrers dies. Sota el lema *El carrer és nostre. No pagarem la vostra crisi*, milers i milers de persones de totes les edats i condicions, però significativament gent jove i gent gran, van recórrer el centre de la ciutat fins arribar al parc de la Ciutadella, on es va haver de llegir el manifest diverses vegades. Quan passaven dos quarts de 8, la cua de la manifestació encara no havia sortit de la plaça Catalunya i un miler de persones

Entre les 5 de la tarda i les 9 del vespre, la manifestació va col·lapsar la Via Laietana, que suma 1.100 metres de llargària

> La imaginació contra el poder

Es va desbordar el 19-J. La imaginació, l'enginy, l'humor, la pancarta feta a casa i a mà, les performances de funerals pels drets socials, els blocs de barris i sectors -particularment, d'ensenyament i de sanitat o el d'Aturem la Guerra o TMB- es van condensar en un repertori creatiu inacabable. Lemes, eslògans i aforismes que escrivien l'hemeroteca infinita d'una indignació col·lectiva. Un nadó: "No em foteu, que acabo d'arribar". "APM:

alguna putada més?". "No puc apretar-me el cinturó i baixar-me els pantalons al mateix temps". Més preguntes que respostes: "Sabem on comença, no on acaba", "Avui la democràcia és al carrer, no al Parlament". Lemes parafrasejats, "No hi ha xampú per a tanta caspa", i crítica oberta a la dictadura dels mercats financers: "No són rescats, són xantatges", "N'hi diuen democràcia i no ho és", "Quan la democràcia és falsa, el poble s'alça". Feministes indignades, "Les dones no sosti-

tindrem les vostres crisis", i parafrasis de Benedetti, també: "Me gustas, democracia, pero estás como ausente". I unanimitat eixordadora per la dimissió de Felip Puig, amb profusió de dedicatòries al conseller: "Canvio hematoma per jaqueta pintada", "Violència, la vostra", "Ni som violents ni ens feu por", "Puig dimissió". I fins i tot d'ascendències futbolístiques: "Ens hi deixarem la pell". La lliga dels drets socials continua. A primera divisió.

es concentraven davant del Parlament. Tot plegat, enmig del discret -però ampli- dispositiu policial dissenyat per Interior, amb més de 300 agents antidisturbis de la Brigada Mòbil i els ARRO situats als carrers adjacents. I també d'agents de paisà de la Divisió d'Informació, dos dels quals van ser convidats a abandonar la manifestació. Va ser l'única incidència registrada.

De les places als barris

Després de l'èxit del 19-J, el moviment social de la indignació ja planteja nous reptes, un cop decidida la descentralització de la lluita a les assemblees locals de barris i viles. Precisament, la propera cita serà el dissabte 26 de juny a les 5 de la tarda a la plaça Catalunya, on es farà l'assemblea de coordinació de viles i barris, amb l'ull posat en la lluita contra els efectes més perversos de la crisi -desnonaments, retallades- i amb la previsió d'una tardor que es presenta calenta. Entre d'altres propostes, les assemblees també deliberen sobre l'embrionària possibilitat de cridar a una vaga general de caràcter social o a un referèndum popular sobre les retallades socials el proper 15 d'octubre.

Abans, però, les assemblees ja debaten noves mobilitzacions davant la investidura de Xavier Trias com a alcalde de Barcelona i davant l'aprovació definitiva, el 20 i 21 de juliol, dels pressupostos neoliberals presentats per l'executiu d'Artur Mas. Uns pressupostos que, amb el suport de CiU, PP i Joan Laporta, consagraràn i legalitzaran les pitjors retallades antisocials adoptades des de la fi de la dictadura, contra les quals desenes de milers de persones van presentar una categoria esmena a la totalitat el diumenge 19 de juny de 2011.

, així està el pati

BARCELONA · LLUITA
Les aturades
demanaran
“més democràcia
i justícia social”
durant la
investidura
de Xavier Trias

Xavi Martí
 redaccio@setmanaridirecta.info

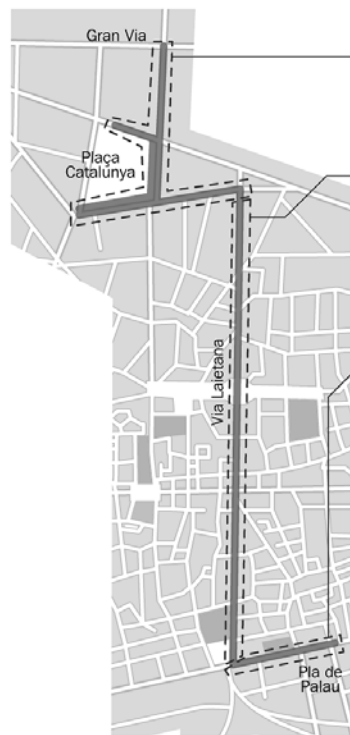
L'Assemblea d'Aturats i Aturades de Barcelona ha convocat una concentració, que se celebrarà a la plaça Sant Jaume de Barcelona a partir de dos quarts de 10 del matí del divendres 1 de juliol, el dia de la investidura del nou alcalde de la ciutat, el convergent Xavier Trias. L'acció de protesta servirà per demanar “més democràcia i justícia social a l'Ajuntament de Barcelona”. En aquest sentit, l'Assemblea d'Aturats i Aturades també ha redactat una carta dirigida a Trias per demanar-li que, quan sigui alcalde, atengui “les necessitats bàsiques de la ciutadania”, com “l'ocupació, els serveis o les ajudes socials”. Al text, l'assemblea destaca que, en aquests moments, a Barcelona, existeixen “més de 140.000 persones aturades”, una xifra que difereix de les oficials, ja que el Departament d'Empresa i Ocupació no comptabilitza aquelles persones que no estan registrades a la Seguretat Social. Cal destacar que, quan es va tancar el mes de maig de l'any 2008, segons dades de la Generalitat, a Barcelona, hi havia 58.629 per-

La ciutat compta
amb “més de
140.000 persones
aturades”

sones sense feina. Aquesta xifra, en tres anys, quasi s'ha doblat, ja que la ciutat va tancar el maig d'enguany amb 106.774 persones desocupades. A la carta, les persones organitzades en assemblea manifesten: “Portem molt de temps indignats davant les polítiques dels governs d'ahir i d'avui, que afavoreixen descaradament els banquers i els grans empresaris, causants de la crisi i l'atur”.

L'assemblea demana una reunió amb Trias per poder exposar les seves reivindicacions, que, principalment, giren al voltant del dret del treball, de les prestacions dignes i del transport gratuït per les persones que es troben a l'atur. La carta acaba demanant que “la paraula de la ciutadania s'escolti durant els plens de l'Ajuntament”. L'assemblea va repartir el text a les manifestants durant la protesta del 19 de juny i també es pot consultar a assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com. L'assemblea es reuneix cada dijous al número 70 del carrer Sant Pere Més Baix.

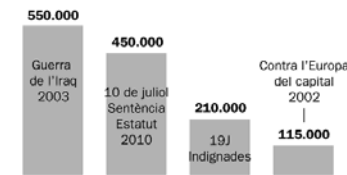
■ **La manifestació del 19J**

■ **Càlcul d'assistència a les 18:20h***

	3 persones/m ²	4 persones/m ²
Pg. de Gràcia - Catalunya - Fontanella	90.000 persones	120.000 persones
30.000 m ²		
Via Laietana	60.000 persones	80.000 persones
20.000 m ²		
Isabel II - Pla de Palau - Av. Marquès de l'Argenteria	30.000 persones	40.000 persones
10.000 m ²		
TOTAL	180.000 persones	240.000 persones
60.000 m ²		

■ **Comparació amb altres grans manifestacions**

* Les àrees han estat calculades amb l'editor geogràfic de l'Institut Cartogràfic de Catalunya

BARCELONA · 15M
La tercera
manifestació
més gran
de la dècada

Jesús Rodríguez
 redaccio@setmanaridirecta.info

La protesta indignada del 19 de juny té el mèrit de ser la tercera manifestació més nombrosa de la dècada. La Guàrdia Urbana la va xifrar en 75.000 persones, els Mossos d'Esquadra en 50.000, i l'organització en unes 275.000. Segons els nostres càlculs, la xifra de manifestants a les 18:20h se situava en una forquilla que oscil·lava entre les 180.000 i les 240.000. El conjunt de persones que van passar per la protesta en algun moment durant les cinc hores que va durar, de ben segur que és superior a aquesta xifra, que només ha estat superada per la marxa contra la guerra de l'Iraq de l'any 2003 i la de l'Estatut del 10 de juliol de 2010. La protesta contra l'Europa del Capital de 2002, o qualsevol de les protestes contra atemptats d'ETA queden per darrere en aquest rànquing.

ROBERT BONET

La manifestació va ser notícia a molts mitjans internacionals. En la imatge, una reportera retransmet en directe la manifestació a la televisió iraniana

, així està el pati

GIRONA · LA MARXA S'ATURA DAVANT LA COMISSARIA DELS MOSSOS I ELS TITLLA DE "MERCENARIS"

La mobilització de les indignades assenyala diversos responsables de la crisi

Ferran Parra
redaccio@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Enfront la crisi, prenem els carrers*, 4.000 persones van marxar pels carrers de la ciutat de Girona. Durant el recorregut, es van assenyalar diversos dels responsables de la crisi fent aturades davant la subdelegació del govern, una benzineria Repsol i la seu de la Seguretat Social. En el transcurs d'aquestes aturades, es van llegir diversos textos per explicar la responsabilitat de cadascun d'aquests organismes, mentre es penjaven pancartes als edificis.

La marxa també es va aturar davant la seu de *El Punt*, on es va cridar contra la manipulació informativa dels mitjans i a favor d'una premsa lliure al servei del poble. Posteriorment, va ser el torn d'una oficina del Banc Sabadell, on les indignades van mostrar el rebuig als bancs i als guanys que han obtingut, cridant lemes com *Retallem els seus privilegis*. Però va ser davant l'oficina dels Mossos d'Esquadra, on les crides a favor de la dimissió del conseller d'Interior Felip Puig i contra el cos policial es van fer sentir més. A través de l'organització, es va presentar una denún-

La protesta gironina aplega 4.000 indignats i indignades

cia popular contra els Mossos, assenyalant-los com a "mercenaris". Finalment, la manifestació es va acabar davant la seu de la Generalitat, entre crits de "Prenem la paraula, prenem els carrers!" i "N'hi diuen democràcia i no ho és!" i consignes contra les retallades i la llei Omnibus i contra la violència que suposen les mesu-

res del govern i a favor de l'organització popular.

També es va llegir el manifest, que demanava la solidaritat amb les detingudes a Barcelona i donava per acabada l'acampada a la plaça Catalunya. Tot i l'aixecament de l'acampada de Girona, l'organització de les indignades va recordar que "el moviment no

s'atura aquí" i que "continua amb força i determinació". En aquest sentit, es va convidar tothom a participar tant de les comissions com de les assemblees populars. Finalment, es va desconvocar l'acte, que va acabar amb una comunió de crits unànime i decidida: 4.000 veus com una de sola, "Som el poble, tenim el poder!".

SEGRÀ · MOVIMENT 15-M

Segona manifestació massiva a Lleida després d'un mes d'assemblees

Rosa Pach
terresponent@setmanaridirecta.info

Prop de 3.000 persones es van manifestar pels carrers de Lleida durant la tarda del diumenge 19 de juny. A la pancarta que encapçalava la manifestació, s'hi podia llegir: "Hi ha milers de raons". Durant la marxa, les manifestants van reclamar un nou sistema social i polític i la dimissió de l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, i del conseller d'Interior, Felip Puig. En dues pancartes laterals, es reclamava "Construir un futur més just és cosa de tots" i s'afirmava "Encara que no ho vulgueu veure, som aquí". La manifestació va recórrer els eixos principals de la ciutat i es van anar fent algunes accions com ara la desplegada d'una gran pancarta des de l'edifici dels sindicats (amb la frase *Nosaltres ja ens hem despertat, i tu?*), l'enganxada de cartells a entitats bancàries i una assegada silenciosa davant de la Paeria per denunciar la manipulació informativa dels mitjans. El recorregut va finalitzar a la plaça Ricard Vinyes, espai emblemàtic de l'Assemblea dels Indignats de Lleida, on es va fer la lectura del consens de mínims de l'assemblea, un document que encara cal continuar treballant.

BAIX EBRE · TORTOSA ACULL UNA PROTESTA QUE APLEGA 800 PERSONES

S'escenifica un judici popular a la banca, la patronal, els sindicats i els polítics

Andreu Curto Baiges
terresbre@setmanaridirecta.info

Prop de 800 persones es van manifestar pels carrers de Tortosa el 19 de juny per protestar contra les retallades socials i el pacte de l'euro i van aconseguir trencar amb la imatge de *ciutat fantasma* que sol presentar la capital del Baix Ebre qualsevol diumenge a les 12 del migdia. La mobilització va comptar amb la participació de gent vinguda de totes les comarques centrals dels Països Catalans. El Matarranya, el Sènia i l'Ebre van confluïr en una gran riuada d'indignació, que va sortir de la plaça d'Alfons XII de Tortosa i va acabar a la plaça dels Dolors, darrere la delegació del govern de la Generalitat.

Abans de començar la marxa, es va escenificar un judici popular a la banca, els sindicats majoritaris, la patronal i els polítics. El veredict del jurat popular va

La marxa compta amb la participació de gent del Matarranya, del Sènia i de l'Ebre

ser clar: "Culpables de robar, explotar i enganyar les treballadores".

Durant el recorregut, es va passar per davant de l'Ajuntament, on les indignades van explicar -amb els resultats electorals a la mà- perquè no se senten repre-

sentades pel consistori. Des de l'avinguda Generalitat, es va desplegar una gran pancarta on es podia llegir "50.000 milions d'euros per a la banca... i per a la gent treballadora, quants?", que feia referència als rescats bancaris que ha practicat el govern espanyol. En arribar

a la delegació del govern, es va desplegar una segona pancarta gegant amb el lema *La banca ens asfixia, la patronal ens explota, els polítics ens enganyen, els sindicats ens venen... Prou!*

Tal com va passar a la cassolada del 18 de juny, durant la presa de possessió dels càrrecs de l'ajuntament tortosí, el desplegament policial va ser molt elevat, amb prop de 40 agents entre Mossos d'Esquadra i policia local.

Mes de 400 firmes contra Puig

El divendres 17 de juny, les indignades de Tortosa van presentar més de 400 firmes per donar suport a una moció popular que reclama la dimissió del conseller d'Interior, Felip Puig, per l'actuació policial del 27 de maig a les ciutats de Barcelona i Lleida, que es va saldar amb més de 140 persones ferides. Aquesta proposta s'haurà de debatre al ple del 4 de juliol.

Ja hi ha vuit barris de Lleida que celebren cassolades i assemblees a les 8 de la tarda

Després d'un mes d'assemblees diàries, la feina per comissions (educació, sanitat, immigració, economia i agricultura i medi ambient) es continua consolidant a l'assemblea de Ricard Vinyes, però el més destacable ha estat la ramificació d'aquest moviment cap als barris. Actualment, ja hi ha vuit barris que, setmanalment, celebren cassolades i assemblees a les 8 de la tarda (Centre històric, Capont, Clot de les Granotes, Balafà, Pardiniyes, Secà de Sant Pere, Bordeta i Mariola). De la mateixa manera, les comissions de treball continuen fent les assemblees a la plaça Ricard Vinyes cada dijous a les 8 de la tarda i l'assemblea general és el diumenge a les 7. Les assemblees existents al Ponent català continuen treballant a ciutats com Balaguer, Sort, Tàrraga, Cervera o la Seu d'Urgell.

, així està el pati

EL CAMP • MOVIMENT 15-M Més de 10.000 persones participen a les manifestacions de Tarragona i Reus

Josep M. Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

De la Llibertat a Mercadal i de la Imperial a la Font, més de 10.000 persones es van manifestar pels carrers de Reus i de Tarragona. Les dues ciutats més grans del Camp van acollir protestes els dos dies del cap de setmana amb motiu de les mobilitzacions internacionals de les indignades. Entre crits de "Sense feina, sense pensió, sense casa, sense por" o "Polítics i banquers, corruptes mentiders", gent d'arreu del territori vinguda d'assemblees com la de Valls, Vila-seca, Torredembarra, la Canonja, Montblanc, etc. van omplir els carrers més cèntrics d'ambdues ciutats en diferents dies. En el cas de la de Tarragona, es van penjar pancartes a la comissaria de la Guàrdia Urbana per "una convivència sense ordres"; a l'escola privada per "una escola pública i laica"; a una seu bancària demanant "prou especulació"; al final de la Rambla Nova dient "prou xenofòbia"; a la subdelegació del Ministeri de Defensa exigint "prou despesa militar", i al centre hospitalari concertat per

Cal destacar la poca presència de personalitats polítiques i culturals i de membres de les associacions de veïns

"una salut pública". La plaça de la Font es va omplir de gom a gom amb l'arribada de totes les pancartes, gegants i cartells amb lemes enginyosos, alguns contra la manipulació dels mitjans de comunicació de masses. Finalment, es va desplegar la tela amb la inscripció "Neteges Puig", que setmanes abans havia presidit la plaça on, fins el 20 de juny, van acampar les indignades. Amb crits de "Puig dimissió" i la repetició de la lectura del manifest d'oposició a les retallades socials, la convocatòria va finalitzar. Cal destacar la poca presència de personalitats polítiques i culturals i de membres de les associacions de veïns, que el 12 de maig, en plena campanya, van encapçalar una protesta menys massiva que la del diumenge 18 de juny.

VALÈNCIA • EL PP S'ENFRONTARÀ A UNA LLUITA SOCIAL QUE PREN ELS CARRERS AMB UNA FORÇA CREIXENT

Les retallades al País Valencià podrien ser pitjors que les que impulsa CiU

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

Més enllà de les persones que es van manifestar el diumenge 19 de juny a València -80.000 segons l'organització, desenes de milers en tot cas, a més de les que ho van fer a Alacant, Castelló, Alcoi, Villena, Torrevella, La Vila-Joiosa, Gandia o Dénia, entre altres-, la conversió de la indignació difusa en protesta

A més de la protesta de les indignades, es fa una marxa contra l'educació trilingüe i s'atura un desnonament

sòlida avança ràpidament. El divendres 17 de juny es va aturar el primer desnonament d'una família per la via de la desobediència civil i,

Al voltant de 80.000 persones s'apleguen a la manifestació de València

l'endemà, milers de persones van marxar contra el decret d'ensenyament trilingüe que vol imposar el consell amb un acte organitzat a l'antiga (amb el suport de sindicats, partits, etc), on es podia apreciar la contaminació del moviment del 15-M, com el fet de posar el micròfon a l'abast de qui volgués parlar a la finalitzar la manifestació. La comunicació entre les protestes també es

podia observar en tota la gent que el diumenge 19 de juny encara duia l'adhesiu de "Sí al valencià".

Aquest cap de setmana tan intens podria ser el preludi d'uns mesos que es poden anar escalfant a mesura que el govern vagi explicant l'abast de les retallades que prepara, que podrien ser fins i tot pitjors que les de CiU. Però, a diferència de Catalunya, qui haurà de

gestionar el canvi de cicle és un PP desgastat, deslegitimant per incomptables casos de corrupció i amb una resposta social al carrer que està arribant fins i tot abans que comenci a anunciar les primeres mesures i que fins i tot es podria dir que va començar el 22 de maig, quan va perdre 70.000 vots i l'oposició contundent de Compromís va entrar a les corts, contra tot pronòstic.

Tot apunta a la consolidació d'un bloc social que sumi el moviment del 15-M -que assegura coordinar més de 50 assemblees a barris i pobles propers a València-, noves plataformes antiretallades -com la recentment creada del Professorat Indignat- i la societat civil organitzada en moviments que ja han demostrat la seva capacitat de resistència, com Escola Valenciana, Acció Cultural, Salvem el Cabanyal o els sindicats combatius. Un espai que reduiria sensiblement la capacitat de maniobra del govern Camps i que situaria el País Valencià rere l'esclatxa oberta a Catalunya el 15 de juny passat.

MENORCA • ES CREA UNA XARXA DE LLUITA I PROTESTA QUE NO EXISTIA FINS ARA A L'ILLA

Maó torna a reunir vora 500 persones un mes després del 15-M

Pere Garcia
menorca@setmanaridirecta.info

Menorca està vivint moments d'autoorganització. Tres assemblees locals -una a Ciutadella, una a Maó i una que acull els pobles del centre de l'illa (Es Migjorn, Ferreries, Es Mercadal, Fornells i Alaior)- coordinades en una assemblea insular quinzenal estan aplegant persones de diferents edats i de sensibilitats diverses i, mitjançant l'intercanvi d'informació i el debat, han generat activitats i han creat una xarxa fins ara inexistente a l'illa.

Cada dissabte, es col·loca una taula informativa a Ses Voltes, un dels carrers més transitats del centre de Ciutadella. A Maó, l'acampada instal·lada a la plaça Colom des del 20 de maig ha mantingut, fins les darreres setmanes, assemblees diàries que han originat moltes activitats: debats, xerrades, una acció a les portes dels bancs, teatre-fòrums, etc. A la porta de l'ajuntament, cada dia s'han concentrat un grup de més o manco persones i, l'11 de juny -el dia de presa i canvi de poder consistorial-, una setantena de manifestants van cri-

Debat celebrat durant la concentració organitzada el 19 de juny a Maó

dar consignes de denúncia mentre anaven arribant les representants dels partits polítics.

El dissabte 18 de juny, la plaça Pare Camps d'Es Mercadal va acollir una jornada d'activitats, organitzada per l'assemblea del centre de l'illa amb el suport de la insular. A partir de les 5 de la tarda i fins les 10, un bon nombre de persones vingudes d'arreu de l'illa es van anar concentrant a la plaça per participar d'una xerrada sobre el Banc del Temps-Menorca, activitats per la

mainada, conta-contes, tallers de circ i de palmes, un concert i una xerrada sobre el motiu de la concentració convocada pel dia següent: el pacte de l'Euro. Aquesta concentració va aplegar, el 19 de juny, prop de 500 persones a la plaça Colom de Maó. Prèviament a l'acte de protesta, convocat a escola insular, l'assemblea maonesa va fer una cercavila on es va escenificar un enterrament simbòlic del capitalisme. La concentració va donar veu a diverses persones i va

coincidir amb el desmantellament consensuat d'una acampada que s'ha mantingut durant un mes en ple centre de la ciutat de llevant. Moments després, un gran nombre de manifestants va decidir davallar en manifestació fins a les portes de la delegació del govern a l'illa, on van romandre durant una hora llarga.

Ara, les assemblees locals es plantegen impulsar projectes a més llarg termini sense perdre l'activitat informativa i de denúncia. Així, a Maó s'està aclarint una nau abandonada amb la intenció de crear-hi un centre social i, a Es Mercadal, s'està avançant en la cerca i la creació d'un bloc d'oferta de lloguers sense intermediàries -a baix preu o en forma d'intercanvi-, entre d'altres projectes ja encaminats. Tot plegat -com expressa un fragment d'un fullletó illenc- per aconseguir "mantenir viu un encontre on, a través de la participació, l'autoorganització, la cooperació i la solidaritat, anam teixint una xarxa d'afinitat, complicat i projectes que nos facin avançar envers una transformació social que doni prioritat a les persones per sobre del interès partidistes i econòmics".

, així està el pati

CATALUNYA · DENUNCIEN UN GRUP DE VEÏNS I VEÏNES DE VIC QUE ES VAN RESISTIR A UN DESALLOTJAMENT HIPOTECARI

La lluita per evitar desnonaments creix de manera exponencial a rebufl del 15-M

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Un jutjat de Vic ha imputat tretze persones per intentar evitar el desnonament d'una família d'origen ghanès que no podia fer front al pagament de la hipoteca. És el primer cop que s'actua judicialment en contra de persones que volien evitar els desallotjaments. Aquestes accions han augmentat de manera espectacular la darrera setmana, així com les ordres de desnonament a famílies que no poden fer front a les quotes de les hipoteques. En poc més d'una setmana, les crides fetes des d'Internet i les xarxes socials han mobilitzat prou gent per aturar onze desnonaments, nou d'ells als Països Catalans. Per altra banda, les entitats financeres han cursat mig milió d'execucions hipotecàries des de l'any 2007 i, alhora, han estat les principals promotores de l'especulació immobiliària i de capital.

El 16 de juny es van aturar quatre desnonaments, un a Parla (Madrid) i tres a les ciutats de Sabadell, l'Hospitalet i Canovelles

El dijous 16 de juny es van aturar un total de quatre desnonaments, tres d'ells a les comarques de Barcelona. A les victòries de Sabadell, l'Hospitalet i Canovelles, s'hi va afegir la població madrilenya de Parla. Les xarxes socials estan actuant com a catalitzadores d'aquestes accions de la població, gràcies a les facilitats per difondre les convocatòries de boicot. Altres poblacions com Elx o Montcada -i també des dels barris barcelonins de Sant Andreu o Gràcia- han aconseguit aturar les actuacions judicials.

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, creada a Barcelona l'any 2009, canalitza la majoria de convocatòries per aturar els desnonaments. Però també ha aconseguit paralitzar alguna execució hipotecària abans que es dugés a terme, com és el cas de dues persones de Montcada i Reixac. La comissió judicial va posposar l'ordre de desnonament al mes de setembre, fins que s'aconseguis realitzar la gent afectada. Però l'extensió i el creixement

Un grup de persones atura un desnonament que s'havia d'executar el 14 de juny al número 470 del carrer Gran de Sant Andreu

de les protestes a partir del 15-M han afavorit l'augment de les accions en contra dels desnonaments. Les sinèrgies creades arran de les acampades s'estan aprofitant per enfortir les assemblees de barri, on es dirigeixen algunes de les persones afectades per demanar ajuda i evitar ser desnonades.

Denúncia dels Mossos
Davant d'aquesta resposta de la població, la maquinària judicial per denunciar les participants en aquestes accions s'ha posat en marxa per primera vegada. Els Mossos han interposat una denúncia a una part de la cinquantena de persones que van voler impedir el desallotjament

d'Ernest Owusu i la seva dona Anita Twenenoda, juntament amb els seus dos fills de sis anys i vuit mesos. El 9 de febrer d'enguany, la procuradora del Banc Santander encarregada d'executar el desnonament no va poder accedir a l'immoble a causa de les persones que es van asseure davant la porta de l'habitatge. Amb

una actitud hostil, explica una de les integrants de la Plataforma per el Dret a l'Habitatge d'Osona, Assumpta Ordeig, va obligar la parella de Mossos i Guàrdia Urbana que l'acompanyaven a trucar per demanar reforços. Una cinquantena d'agents es van desplaçar fins al lloc, entre ells, una quinzena d'antidisturbis. Tot i que la gent concentrada va actuar de forma pacífica i no va oposar resistència, els antidisturbis van accedir al pis de la família d'origen ghanès. La filla petita de la família va patir una crisi d'ansietat en el moment de l'actuació policial. Deu de les acusades per un delictes de faltes, que poden implicar multes d'entre 50 i 300 euros, participen a diferents moviments socials i polítics de la capital osonenca, a més dels dos caps de família i la persona danesa. També hi ha un exregidor de la CUP -que no havia estat identificat el dia del desnonament-, membres de Maulets i del Casal Independentista Manel Viusà i gent del Centre Social Autogestionat La Torratxa o de Veus Diverses. "El que volen és justificar el dispositiu desmesurat d'aquell dia", explica Ordeig. Però no només això, ja que "hi ha una voluntat intimidatòria", va declarar l'advocat Jaume Asens a *El País*, amb la intenció d'intentar frenar l'expansió d'aquestes accions directes.

La PAH de Granollers inaugura les accions contra els efectes de l'especulació immobiliària al Vallès Oriental

La primera acció i el primer èxit. La Plataforma d'Afectats per les Hipoteques (PAH) de Granollers va aconseguir aturar, el 16 de juny, el desnonament d'un veí de Canovelles, el primer cas que s'atura al Vallès Oriental gràcies a la lluita popular des que va començar la crisi capitalista.

La PAH de Granollers ha sorgit en el si de l'AcampadaVO de Granollers. Convingudes de la necessitat de dotar-se d'una eina per visibilitzar i denunciar una de les cares més amagades i amargues de la crisi, els desnonaments, a la qual el Vallès Oriental no és aliè, les persones del grup de treball d'habitatge de l'acampada van buscar consell i experiència en altres plataformes d'afectades, entre elles, la de Sabadell. La difusió via boca a boca i a través de les xarxes socials va fer que algunes persones amenaçades de desnonament es posessin en contacte amb l'organització. Joaquim Martínez va ser una d'elles. El seu cas és de manual. Aturat des de fa quatre anys, en fa dos que va deixar de pagar la seva hipoteca

Les activistes de la PAH es concentren davant l'habitatge de Joaquim Martínez

teca a Deutsche Bank. Un cop iniciat el procés judicial, la casa va ser subhastada en una subhasta pública a la qual, estranyament, segons Joaquim Martínez, només van poder accedir els representants del banc, que se la va adjudicar pel 50% del seu valor. Martínez també denuncia que va sofrir "l'assetjament de presumptes cobrado-

res de gent morosa". Actualment, entre la hipoteca, els interessos i les costes judicials, deu 130.000 euros al Deutsche Bank.

El dia assenyalat pel desnonament, el 16 de juny, la comissió judicial no va fer acte de presència a l'habitatge a l'hora fixada, les 12 del migdia. Des de les 10 del matí l'esperaven prop de 70 activistes

de la PAH i la solidaritat del veïnat de Canovelles, dispost a la resistència pacífica per evitar el desallotjament. Cap a dos quarts de 12 del matí, una patrulla dels Mossos que vigilava la concentració va comunicar, de manera no oficial, que el desnonament no es produiria. Tot i així, l'acció va continuar fins a les 3 de la tarda per temor que fos una maniobra de distracció. Finalment, l'advocada d'ofici de Joaquim Martínez va assegurar per telèfon que el desnonament no es produiria aquell dia i que es comunicaria un altre dia per efectuar-lo.

La lluita contra els desnonaments va aconseguir aturar, durant la setmana del 13 al 19 de juny, sis desnonaments als Països Catalans. A Canovelles, s'hi van afegir Sabadell, Rubí, l'Hospitalet, Barcelona i València. També se'n van aturar dos a Madrid. A més, el dia 20 de juny es va anunciar que el tercer intent de desnonament d'una família de Montcada i Reixac, previst pel dia 21 de juny, s'ajornava fins el mes de setembre. JUANJO NORA

, així està el pati

BAIX LLOB. · RETALLADES

Limitaran els serveis d'urgències de quatre ambulatoris

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El representant de la plantilla del CAP Rambla de Sant Feliu de Llobregat, Enric Dolado, ha manifestat que l'Institut Català de la Salut (ICS), després d'una reunió mantinguda el 15 de juny amb els sindicats de la salut dels centres del Baix Llobregat (CCOO, UGT, SATSE, CGT i Metges de Catalunya), limitarà els serveis d'urgències del CAP el Pla de Sant Feliu (que fins ara obria 24 hores els set dies de la setmana) i dels ambulatoris de Molins de Rei, Vallirana i Corbera de Llobregat a partir de l'1 de juliol. Els CAP d'aquests quatre municipis només obriran durant dotze hores al dia i tancaran les portes a dos quarts de 9 del vespre. La mesura obligarà les habitacions de les poblacions del centre de la comarca a desplaçar-se a l'hospital Moisès Broggi de Sant Joan Despí si volen ser ateses d'urgències a partir d'aquesta hora i durant tots els dies de la setmana. Els ambulatoris de Molins, Corbera i Vallirana oferiran el servei d'urgències habitual, que tanca a les dotze de la nit, fins el darrer dia de juny. Fins ara, entre les 12 de la nit i les 8 del matí, les pacients de les poblacions properes a Sant Feliu havien d'anar a l'ambulatori del Pla d'aquesta ciutat per visitar-se d'urgències.

Més despeses i col·lapse

Les persones que no tinguin mitjans de transport propis hauran de requerir els serveis de les ambulàncies per anar al Moisès Broggi, ja que el transport públic no treballa durant les 24 hores del dia. Segons el sindicalista Enric Dolado, això farà que es registren "més despeses relacionades amb el 061 i les ambulàncies". La mesura també farà que els contractes eventuais del personal mèdic "s'acabin tots el 30 de juny" i que "les persones que tenen contractes fixos i d'interinatge s'hagin de recol·locar a d'altres centres". Dolado creu que l'eliminació dels serveis d'urgències dels CAP comportarà "el col·lapse del Moisès Broggi". El sindicalista també ha declarat que, a partir del mes de desembre, "el personal de l'ICS desapareixerà de l'hospital de Sant Joan Despí i això farà que la plantilla del centre també s'hagi de fer càrrec del servei d'urgències". A més, la mesura de l'ICS, per Dolado, també col·lapsarà els CAP, ja que "aquests centres estaran oberts menys hores i això afectarà el servei d'assistència primària" (metge de capçalera).

EL CAMP · EL MOVIMENT ANTIMILITARISTA DE TARRAGONA CONTINUA LA SEVA LLUITA CONTRA ELS EXÈRCITS

Lliuren cartes a la subdelegació del govern per denunciar la despesa militar

Les objectores fiscals denuncien que 'Cap exèrcit defensa la pau' davant la seu del Ministeri d'Hisenda

Josep M. Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Arriba l'hora de fer la declaració de la renda i, amb ella, la pràctica de l'objecció fiscal, adoptada per tota aquella gent que, fins i tot a través d'aquest tràmit tan pesat, protesta contra un determinat model de distribució de la despesa. Fer objecció fiscal vol dir decidir on van destinats els teus impostos sense demanar-ho. Per exemple, redirigir els diners que

segons la llei vigent haurien d'anar a parar a l'exèrcit a qualsevol causa social.

Tarragona té una tradició antimilitarista molt llarga, que va del *No a l'OTAN* al *No a la guerra*, passant per l'oposició a la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat. En aquest marc, la Coordinadora Tarragona Patrimoni per la Pau, que cada primer diumenge de mes organitza una concentració per rebutjar les guerres al món a la plaça de la Font, va convocar un

acte, el dissabte 18 de juny, sota el lema *Cap exèrcit defensa la pau*. Davant d'Hisenda, es va fer un concurs de preguntes antimilitaristes, basat en el conegut sistema de *passa la cabra* (que emula un programa televisiu famós). Diverses persones es van adreçar a l'organització per respondre algunes de les preguntes que es formulaven o bé per informar-se sobre les activitats que promou. Després d'explicar en què consistia l'objecció fiscal a la despesa militar, les assistents es van

dirigir cap a la subdelegació del govern de l'Estat espanyol per lliurar cartes col·lectivament contra aquesta distribució dels impostos de la població. L'acte va transcórrer sense incidents, sota la mirada atenta d'un cotxe dels Mossos d'Esquadra i amb el precedent de l'any passat, quan es van produir identificacions de la gent que va pintar el terra de la Rambla Nova amb petjades per promoure l'objecció. Després d'un procés judicial, les persones identificades van ser absoltes i algunes de les pintades encara s'intueixen en algun tram. La reivindicació també es va fer present l'endemà, durant la manifestació d'indignades, quan la mateixa Coordinadora va enganxar una pancarta a la subdelegació del Ministeri de Defensa amb el lema *Prou despesa militar* i va deixar clara la quantitat diària (50 milions d'euros) que destina el govern de l'Estat espanyol a causes bèl·liques mentre es produeixen retallades dels serveis socials. Així doncs, l'objecció fiscal a la despesa militar es presenta com una forma de desobediència civil.

La campanya d'enguany, que finalitza el 30 de juny, termini màxim per lliurar les declaracions de la renda positives, porta el lema *Trenquem files, desarmem els nostres impostos* i anima la població a col·laborar en projectes de caire social i solidari per contrarestar les conseqüències de l'armament i dels exèrcits.

TORTOSA · INTERIOR ACUSA EL CASAL POPULAR PANXAMPLA D'HAVER CONVOCAT UNA MARXA IL·LÍCITA

Una multa que "es basa en arxius il·legals"

Andreu Curto Baiges

terresebre@setmanaridirecta.info

Amb motiu de la vaga general que hi va haver el 29 de setembre, a les Terres de l'Ebre, centenars de treballadores van sortir al carrer per protestar contra la reforma laboral que havia aprovat el govern espanyol. En acabar la concentració organitzada pels sindicats CCOO, UGT i USOC a la plaça del mercat de Tortosa, es va llegir el manifest alternatiu, que carregava contra l'actitud pactista d'aquests sindicats davant l'atac als drets laborals perpetrat per l'executiu de Zapatero i per la patronal. Acte seguit i de forma espontània, el gruix de les manifestants van enfilel l'avinguda Generalitat en direcció a la seu dels Serveis Territorials de Treball i la delegació del govern, sota una pancarta amb el lema *Pels nostres drets socials i laborals... No pagarem la crisi*.

Roda de premsa celebrada per donar suport al Casal Popular Panxampla

Ara, nou mesos després, el Casal Popular Panxampla ha rebut una multa per manifestació il·legal, ja que el Departament d'Interior considera que les responsables i promotores de la manifestació espontània van ser membres d'a-

quest col·lectiu i els exigeix el pagament de 300 euros de sanció.

Per tot això, el dimarts 14 de juny, diversos col·lectius i organitzacions sindicals -Unió de Pagesos, USTEC-STES, COS, CATA, Maulets i PCPC- van convocar una

roda de premsa per denunciar "el caràcter polític de la multa", ja que consideren que pretenen "criminalitzar els col·lectius que critiquen més les polítiques de retallades". A més, també van exigir "l'eliminació dels arxius il·legals de les comissaries", l'existència dels quals creuen provada ja que, "a l'informe, els Mossos relacionen diverses persones amb el Casal Panxampla, tot i que no hi ha hagut cap identificació en el transcurs de les protestes". Finalment, els col·lectius van demanar la retirada immediata de la denúncia: "Tot i anar dirigida contra el Panxampla, ens afecta a tots". L'acta policial en què es basa l'expedient sancionador va ser redactada sota la responsabilitat política de l'exdelegada d'Interior a les Terres de l'Ebre, Pili Andreu (ICV), tot i que l'expedient s'ha iniciat sota el mandat de la nova delegada d'Interior, Eva Ruiz (CIU).

MIRALLS

Jesús M. Castillo

“La majoria de migrants ambientals es concentren als països empobrits i, sobretot, a l'Àfrica subsahariana”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Mountain Wilderness actua per evitar la degradació de les zones d'alta muntanya catalanes

pàg. 6 i 7

Estocada a les universitats

Tot i passar relativament desapercebuda, la dràstica retallada prevista pel govern català a les universitats (un 20% respecte als pressupostos de 2010) suposa una autèntica estocada al sistema públic d'educació superior. La tisorada en l'àmbit universitari dibuixa un horitzó d'acomiadaments que pot prendre una gran magnitud. A això, s'hi afegeix la precarietat en què es troben actualment molts col·lectius, situació que el govern encara vol aguditzar més. Tot plegat conviu amb la presència de fundacions i empreses privades que s'aprofiten dels recursos d'infraestructura i de personal de la universitat pública sense aportar res a canvi. Davant d'aquest escenari i del servilisme dels equips de govern, la mobilització ja ha començat a prendre cos gràcies a la coordinació entre estudiants, professorat i personal d'administració.

Pau Casanellas
afons@setmanaridirecta.info

Malgrat que fins ara ha passat més desapercebuda que les retallades previstes pel govern de la Generalitat de Catalunya en salut (6,5%) o educació (7,4%), la disminució del finançament de les universitats públiques catalanes previst per al 2011 té una magnitud molt superior: del 20% respecte al finançament de 2010. Si l'any passat el sistema universitari públic català va rebre una aportació de fons públics de 864,5 milions d'euros, el 2011, la subvenció pública als centres d'educació superior es veurà reduïda en 175,8 milions (una quantitat molt poc per sobre dels 144 milions que es preveu que es deixaran d'ingressar a causa de la reforma de l'impost de successions impulsada per CiU). Aquesta estocada posa en perill el mateix sistema universitari públic, que actualment ja presenta deficiències estructurals.

Horitzó d'acomiadaments

Sense ni tan sols esperar l'aprovació dels pressupostos de l'exercici 2011 per part del Parlament de Catalunya, el govern català ja ha començat a aplicar la retallada prevista en les seves liquidacions periòdiques a les universitats. Això ha fet que, a molts centres, ja s'hagin començat a notar els efectes de la disminució de finançament. Però el pitjor encara ha d'arribar.

Un dels col·lectius que previsiblement es veurà més perjudicat per la retallada serà el personal no funcionari, ja que es tracta d'una partida on l'aplicació de la tisorada no requereix grans esforços. Atès que una part molt important del Personal Docent i Investigador (PDI) i del Personal d'Administració i Serveis (PAS) té una relació contractual temporal i precària amb les universitats, prescindir-ne no

més requereix, en molts casos, la no renovació dels contractes. Pel que fa al professorat, només a la UAB, la retallada pot comportar la pèrdua d'entre 230 i 575 llocs de treball durant els propers quatre anys, en funció de la categoria de les places. A la UPC, la tisorada podria deixar fora unes 300 professores.

La precarietat com a model

A llarg termini, la situació fins i tot pot ser pitjor. El nou conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell, s'ha fixat com a horitzó el "model suís" d'universitat, en què només una petita part del professorat és fix i la major part de les places les ocupa personal laboral en situació d'inestabilitat. De moment, el secretari d'Universitats i Recerca, Antoni Castellà, ja ha

La retallada a les universitats públiques catalanes serà del 20%, el doble que a la resta de l'administració

proclamat obertament que la Generalitat aspira a la reducció del percentatge de professorat amb plaça fixa del 70% actual a un 40%. Per aconseguir-ho, caldrà que es cobreixin menys de la meitat de les baixes per jubilació i que, quan es cobreixin, es faci sempre per la via de contractes i no de places fixes. De fet, la situació que es viu actualment en algunes universitats ja s'apropa a les aspiracions de la Conselleria: de les prop de 5.000 professores de la UB, unes 1.950 són associades (al voltant del 40%). Però el PDI no és, ni de bon tros, l'únic col·lectiu perjudicat

per les retallades i la precarietat. Atent a les xifres globals de disminució de la despesa amb què treballen algunes universitats, la reducció de PAS serà gairebé equivalent a la de professorat. Entre el personal d'administració, tampoc no hi falten les figures contractuals inestables i mal remunerades o bé, en el pitjor dels casos, la cobertura de llocs de treball que haurien de ser estructurals mitjançant beques molt mal retribuïdes i que no cotitzen a la Seguretat Social.

Aquesta realitat conviu amb la remuneració generosa de les escales superiors del funcionariat (una catedràtica amb diversos anys de docència i trams de recerca pot cobrar fàcilment més de 4.000 euros al mes), amb els sous desorbitats de les gerències de les universitats (que poden rondar els 100.000 euros anuals, una quantitat equiparable o fins i tot superior a la dels alts càrrecs de l'administració) i els complements de sou dels equips de govern (que poden superar els 20.000 euros anuals en el cas de les rectores). Per acabar-ho d'adobar, quan el juny de 2010 el govern espanyol va reduir un 5% el sou del personal de l'administració pública, moltes universitats van aplicar la retallada de manera lineal al personal contractat laboral (no funcionari), que és precisament el col·lec-

tiu que pateix unes condicions laborals més precàries.

Menys oferta, més taxes

Juntament amb la política de reducció de personal, les altres dues grans mesures que hauran de compensar la retallada dràstica de finançament de les universitats públiques són la reformulació del mapa de titulacions i l'augment de les taxes administratives. Pel que fa a la primera qüestió, algunes facultats ja han començat a obrir camí per mitjà de l'eliminació dels torns de

- *A curt termini i de cara a la butxaca de les estudiants, la mesura que es deixarà notar més serà l'augment de l'import de les matrícules i de les taxes administratives que es cobren per fer gestions acadèmiques i expedir títols oficials*

- tarda, cosa que suposarà una dificultat afegida per accedir a l'educació superior a les persones que treballen. A tot això, caldrà afegir-hi una disminució de l'oferta de titulacions, que principalment afectarà l'àmbit de les huma-

IL·LUSTRACIÓ:
Aina Cordoncillo

nitats i que agreujarà encara més la previsible massificació de les aules que provocarà la reducció de professorat. En conseqüència, la qualitat de l'educació també en sortirà perjudicada.

A curt termini i de cara a la butxaca de les estudiants, la mesura que es deixarà notar més serà l'augment de l'import de les matrícules i de les taxes administratives que es cobren per fer gestions acadèmiques i expedir títols oficials. El curs 2011-2012, l'increment del preu de les primeres matrícules serà d'un 4% per sobre de la inflació (és a dir, de més del 7%). El preu de les segones matrícules (és a dir, la matrícula que es paga quan es repeteix una assignatura) multiplicarà per 1,5 el de la primera i el de la tercera el multiplicarà per 3.

Finançament públic, beneficis privats

Si les butxaques de les estudiants hauran de sostenir els increments de preus públics i les plantilles de PDI i PAS viuran una reducció dràstica, la situació de què gaudeixen algunes empreses i fundacions privades instal·lades a la universitat pública és ben diferent. Un dels casos més sagnants és el de les anomenades *spin-off*, empreses privades creades per professorat universitari. Aquestes companyies es beneficien de la infraestructura pròpia de les

universitats, motiu pel qual no requereixen gaire inversió inicial, i només paguen un petit cànon dels seus beneficis. El nou model de dedicació docent que vol aprovar la UAB permetrà que el professorat funcionari que treballi en alguna *spin-off* vegi reduïda la seva càrrega docent, cosa que suposarà una pèrdua de diners afegida per a la universitat. Per si això no fos prou, l'activitat que es du a terme a les *spin-off* computa a l'hora d'obtenir trams salarials de transferència. Per tant, a més de *robar* hores de feina a la universitat pública, les professores que en formen part són recompensades econòmicament al cap del temps a càrrec de fons públics.

Les fundacions i entitats privades que ofereixen títols de grau, de postgrau o de màster, ja sigui a preus públics o a preus privats, són una altra de les sangoneres de la universitat pública. Un exemple paradigmàtic el constitueix la Barcelona Graduate School of Economics, una escola de negocis privada dirigida fins fa poc per l'actual conseller Andreu Mas-Colell i que imparteix cursos a preus privats tant a la UPF com a la UAB. A més de beneficiar-se de subvencions públiques a través dels pressupostos de l'Estat i de la Generalitat, aquesta escola privada utilitza infraestructura i professorat de

Les 'spin-off', empreses privades creades per professores universitàries, es beneficien de la infraestructura pròpia de les universitats i només paguen un petit cànon dels seus beneficis

La Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP) reuneix estudiants, PAS i PDI dels centres catalans

la universitat pública sense aportar res a canvi.

Els títols cofinançats per empreses o les càtedres privades, que es beneficien d'una part de finançament públic a càrrec de la universitat, són casos semblants. Aquesta realitat conviu, a més, amb la presència de professorat funcionari als càrrecs de direcció d'altres entitats públiques relacionades amb la docència o la recerca, situació que vulnera les exigències que estableix la llei en aquests casos (que els càrrecs ocupats fora de la universitat siguin exclusivament d'investigació, mai de gestió, i que la plaça a la universitat sigui de dedicació a temps parcial). Així ho va denunciar la Sindicatura de Comptes de Catalunya al seu Informe 21/2008 referit a la UAB.

Contra el servilisme, mobilitzacions

Els equips de govern de les universitats catalanes no tan sols han tolerat totes aquestes pràctiques i la transferència de recursos públics a entitats privades, sinó que sovint hi han actuat en connivència. D'altra banda, les rectores de les universitats han fet gala d'un servilisme notable davant les retallades anunciades per la Generalitat: en un comunicat conjunt del mes de febrer, es proclamaven "plenament solidàries" amb la situació de crisi del país. Malgrat que l'autonomia universitària permetria que els equips de govern

retallessin aquelles partides que consideressin pertinents, fins ara no s'ha plantejat cap alternativa a la reducció de les plantilles i a l'augment de taxes proposat pel govern.

Davant la situació contradictòria d'haver de pagar les conseqüències d'una retallada pressupostària dràstica que suposa un atac frontal a la universitat pública al mateix temps que les entitats privades continuen fent diners a costa de l'erari públic, estudiants, PDI i PAS de les diferents universitats catalanes ja han començat a reaccionar. A part dels plantejaments crítics que han adoptat alguns sindicats i les assemblees d'estudiants, l'articulació d'una resposta conjunta ha vingut de la mà de la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP).

Fins ara, el manifest fet públic per la PUDUP (<http://reconstruimlapublica.wordpress.com>) ha recollit l'adhesió de més de 800 persones. La concentració convocada el 26 de maig a la plaça Sant Jaume de Barcelona va significar un toc d'atenció als equips de govern de les universitats i a la Conselleria d'Economia i Coneixement. Si bé una part del professorat funcionari no sembla procliu a la mobilització, la precarització imperant a la universitat pública actua en sentit contrari. Si el govern continua enrocant, tot fa pensar que, després de les vacances, es reobrirà el cicle de la mobilització.

La càrrega docent que assumeixen les investigadores predoctorals estalvia la contractació de personal fix a les universitats

Manifestació de la plataforma contra el PRIM celebrada a la UAB el passat 16 de desembre
Arxiu Aitor Blanc

'Predocs': la mà d'obra barata de les universitats

Un dels col·lectius que exemplifica a la perfecció la precarització imperant a la universitat pública és el de les investigadores predoctorals que gaudeixen d'ajuts (beques-contracte) per fer la tesi. A canvi d'un sou de mil·leuristes, els departaments on estan adscrites les *predocs* els poden exigir una dedicació docent considerable. Sovint, no sols els l'exigeixen, sinó que ho fan per

part important de la docència universitària (el 25% en el cas del Departament d'Estructura i Constituents de la Matèria de la UB, per exemple), sinó que la seva firma apareix a moltes de les publicacions (el 50%, si prenem les dades del mateix departament). Aquesta contribució és fonamental perquè els grups de recerca necessiten acreditar un cert nombre de publicacions per poder accedir al finançament públic. Així doncs, les doctorandes constitueixen una mà d'obra barata que permet que les universitats s'estalviïn la contractació de personal fix.

Aquesta situació es veu agreujada pel cost elevat de la matrícula de doctorat, que no sempre queda coberta pels ajuts predoctorals. Des del curs 2010-2011, s'ha produït un increment del preu de la matrícula del 280%. Actualment, el cost de fer un doctorat a Catalunya triplica el cost de fer-lo a qualsevol altra zona de l'Estat espanyol. A partir del curs 2011-2012, però, això ja no serà així, ja que el govern espanyol imposarà una pujada dels preus de matrícula de fins el 800%, que equipararà els preus que es paguen a Catalunya als de la resta de l'Estat. D'altra banda, les *predocs* també s'han vist afectades per la retallada del 5% del sou al personal de les administracions públiques, tot i que, legalment, la partida destinada als ajuts predoctorals no es va retallar.

Però les investigadores predoctorals no només s'han de fer càrrec d'una

partida destinada als ajuts predoctorals no es va retallar. A tot això, cal afegir-hi, encara, les dificultats per continuar fent recerca un cop acabat el doctorat. En cas de poder fer-ho, cal encadenar contractes temporals durant anys i canviar constantment d'universitat o de centre de recerca, cosa que situa l'edat d'estabilització laboral a la universitat, en el millor dels casos, al voltant dels 40 anys.

Malgrat la dificultat per coordinar-se com a col·lectiu a causa de la fragmentació, en algunes universitats, s'han constituït assemblees de *predocs*. És el cas de l'Assemblea de Tercer Cicle de la UAB (<http://doctorand-suab.wordpress.com>), que es va reactivar a principis de curs en resposta a l'augment dels preus públics de la matrícula del doctorat i la retallada del 5%. A Girona, també funciona Udg.doc, Associació d'Investigadors en Formació Vinculats a la UdG (<http://www.udgdoc.org>). Al conjunt de Catalunya, el referent és l'associació D-Recerca (<http://d-recerca.org>), que es coordina amb altres organitzacions a escala espanyola a través de la Federació de Joves Investigadores-Precarios (<http://www.precarios.org>).

Jesús M. Castillo: “La crisi ecològica

Jesús M. Castillo (Sevilla, 1973) és biòleg i membre del Sindicato Andaluz de Trabajadores (SAT). Amb la publicació de *Migraciones Ambientales* (Virus Editorial), el seu primer treball en solitari, s'endinsa en els desplaçaments de població provocats pels canvis ambientals, un fenomen que està augmentant de manera exponencial a causa del canvi climàtic.

Carles Masjà
entrevista@setmanaridirecta.info

D'on ve el teu interès per tractar el tema de les migracions ambientals?

En alguns viatges, he pogut parlar amb gent que m'ha comentat que havia emigrat per culpa de temes mediambientals com, per exemple, quan vaig anar a les illes Galápagos, que depenen de l'Equador. Allà no hi ha gaires habitants, però, a la dècada de 1970, hi va arribar molta gent arran del fenomen de *La Niña*, que provoca que cada cop plogui menys. La gent que viu als erms dels Andes i que practica una economia de subsistència, quan vénen dos o tres anys seguits de sequera, no té prou menjar i se n'ha d'anar. Per això van buscar una via d'escapament a l'arxipèlag de les Galápagos. D'altra banda, també he anat al Brasil i als EUA, on vaig conèixer persones que havien vingut de Mèxic. A poc a poc, m'hi vaig anar interessant i em vaig plantejar escriure alguna cosa. Hi havia molt poc material divulgatiu sobre aquest tema –excepte alguns informes de l'ONU dels refugiats– i, a partir d'aquí, vaig començar a recopilar més dades.

Podries definir breument què entenem per refugiada ambiental?

Seria qualsevol persona que es veu obligada a abandonar el seu territori per culpa d'una degradació ambiental, ja sigui permanent o temporal, independentment de si creua fronteres estatals o no. De fet, la majoria de migracions ambientals són del sud cap al sud; als països rics, hi arriben molt pocs refugiats d'aquestes característiques. I molts cops, aquestes mateixes persones no es consideren migrants ambientals perquè entenen que s'han desplaçat per motius econòmics. Però, és clar, si vius en una economia de subsistència i hi ha problemes de desertificació, és la degradació ambiental la que t'obliga a moure't. Llavors, les causes econòmiques es mesclen amb les ambientals, són molt difícils de separar.

–
“Els refugiats ambientals haurien de ser reconeguts jurídicament, ja que estan sent perseguits per una degradació que fins i tot alguns governs fomenten”
–

Quines possibilitats hi ha que aquestes persones aconseguixin un estatus jurídic que les protegeixi?

De moment, els refugiats ambientals no són reconeguts com a tals, ja que l'estatus de refugiat prové del període posterior a la Segona Guerra Mundial, quan encara no existia la sensibilitat que ara tenim per la degradació ambiental. Ara, hi ha migrants ambientals que haurien d'estar reconeguts jurídicament, ja que estan sent perseguits per una degradació que fins i tot alguns governs fomenten.

Alguns estudis asseguren que, el 2050, hi haurà més de 200 milions de desplaçades ambientals. Aquestes projeccions són acurades?

Els estudis parlen de 150 a 750 milions de desplaçats. És un rang molt ampli i més si tenim en compte que ens trobem immersos en una crisi ecològica global de conseqüències impredecibles pel que fa al canvi climàtic. Hi intervenen

molts factors, com el desglaç, l'augment del nivell del mar, etc., de manera que es generen bucles difícils d'aturar. A aquest horitzó d'incertesa, cal sumar-hi altres factors socials, com ara els conflictes bèl·lics. No és una visió catastrofista, són models que intenten aportar llum sobre el que passarà d'aquí menys de 40 anys.

Al llarg de la història, hi ha hagut desplaçaments de població per culpa de canvis climàtics que han repercutit sobre l'alimentació i altres aspectes. En què es

diferencien dels moviments actuals?

Hi ha migracions ambientals que són una resposta als fenòmens que tenen lloc regularment com, per exemple, les èpoques seques. A Kenya, hi ha pastors que sempre s'han desplaçat durant l'època seca, han creuat el que ara són fronteres internacionals i han tornat durant l'època humida. Ara, aquestes migracions resultat de l'adaptació a un medi força dur tenen dificultats per culpa de les guerres i les fronteres que abans no existien. També han començat a sorgir moltes mi-

global provoca noves migracions”

gracions noves, provocades pel context global de crisi ecològica. L'exemple paradigmàtic és el canvi climàtic, que està provocant augmentos de temperatura i del nivell del mar, més desertificació i fenòmens climàtics extrems cada cop més freqüents i intensos. Tot això està fent que –segons els pocs estudis que tenim– el nombre de migracions ambientals augmenti de manera exponencial.

Des d'una perspectiva geogràfica, podem parlar d'uns trets comuns per parlar d'aquestes migracions?

Sí, la majoria de migrants ambientals es concentren als països empobrits i, sobretot, a l'Àfrica subsahariana. Això ho sabem molt bé a l'Estat espanyol. També n'hi ha a l'Amèrica Llatina i en algunes zones àrides de l'Orient Mitjà, al Pakistan, l'Afganistan, l'Índia... I també al Vietnam, per culpa de les atrocitats comeses a la selva per l'exèrcit dels EUA contra la població que resistia l'ocupació amb herbicides i agent taronja. Amb tot, cada cop hi ha més migracions als països rics. Només ens hem de fixar en el que està passant als 40 quilòmetres que envolten el complex nuclear de Fukushima, una zona on 200.000 japonesos no podran tornar a viure, tot i que les seves cases estan intactes.

–
“Si fem una anàlisi científica que tingui en compte factors ambientals, socials i econòmics, no hi ha dubte que l'energia nuclear no té lloc en el ‘mix’ energètic del segle XXI”
 –

Sense voler ser alarmista, creus que el succés de Fukushima és un toc d'atenció per a un sistema econòmic i social que està arribant al límit?

Si es fa una anàlisi científica que tingui en compte factors ambientals, socials i econòmics, no hi ha dubte que l'energia nuclear no té lloc en el mix energètic del segle XXI. Una de les raons és la seguretat. En una zona d'alt risc sísmic com el Japó, podem tenir construccions antisísmiques per evitar gran part dels problemes. En una zona amb risc de tsunamis, podem tenir boscos costaners que protegeixin la població i sistemes d'alerta per poder fer evacuacions. En una zona d'alt risc sísmic i de tsunamis, o hi ha un moviment de masses que impedeixi la construcció de nuclears a la franja costanera o pot haver-hi una desgràcia. D'altra banda, l'energia nuclear no és rendible sense ajuts públics. Es diu que l'energia nuclear estava agafant força com a energia neta per fer front al canvi climàtic, ja que només emet vapor d'aigua, però, si tenim en compte el cicle de l'energia nuclear des de l'extracció de l'urani fins a la gestió dels residus, veiem que no és neta. Emet menys gasos que el cicle dels combustibles fòssils, però molts més que les renovables. Per tant, aquest argument ja no val. D'altra banda, tenim el problema de la seguretat; quan gestionem una energia tan perillosa com la nuclear amb criteris de benefici econòmic, ens podem trobar amb Fukushimes.

Hi ha estats que s'estan industrialitzant a un ritme molt ràpid, creus que això pot provocar més risc de desequilibris mediambientals i, per tant, més migracions d'aquest tipus?

D'això, el govern xinès en sap molt, entre altres coses, perquè ha forçat moviments de milions de persones arran de la construcció de la presa de les Tres Goles. Primer, va fer marxar moltes persones de la zona que ara està inundada i, ara, provoca desplaçaments cap enfora de la riba de l'embassament, que es veu afectada per culpa de l'erosió provocada per l'aigua. Sembla que no hagin après res de la catàstrofe química de Bhopal de l'any 1984, arran de la qual van morir milers de persones en una sola nit i on encara es pateixen les conseqüències del desastre. Hi va haver milers de desplaçats. Per tant, la deslocalització de la producció també té els seus efectes. Es trasllada a països empobrits, on hi ha menys mesures de seguretat, la legislació mediambiental és menys exigent i tampoc no hi ha drets sindicals. Tot això és un còctel explosiu que pot provocar impactes ambientals que, a vegades, són catastròfics i, per tant, poden generar moviments de persones.

Per evitar tot això, podem parlar d'algunes mesures que servirien per desenvolupar un sistema econòmic menys agressiu amb el medi ambient?

No és fàcil. Ningú no arribarà amb la solució sota el braç i dirà què s'ha de fer, sinó que la sostenibilitat real s'ha de construir des de la base i entre tots. Una cosa sí que és clara: els que gestionen el sistema –els grans banquers i empresaris– no posaran fi a la crisi ecològica. Estan fent diners amb els problemes ambientals. Estan traient molts beneficis del canvi climàtic, gràcies a la construcció de dics, la climatització d'espais contra les onades de calor, la promoció d'equips de reconstrucció... És el capitalisme de catàstrofes. Per tot plegat, guanyen més diners amb la degradació ambiental que no pas tractant d'evitar-la. Només hem de veure el cas de l'expressidat Aznar, que abans negava el canvi climàtic i, en canvi, ara treballa en un holding empresarial que guanya diners amb el fenomen. Per tant, la solució ha de venir de baix. Crec que l'objectiu ha de ser la gestió democràtica dels recursos naturals. I aquí hem d'aprendre, per exemple, del poble Bolívia, que el 2001 va lluitar contra la privatització de l'aigua i va guanyar. Nosaltres mateixos hem de gestionar els recursos naturals i decidir què fem amb la fusta, l'aigua, el sòl, l'atmosfera, la biodiversitat...

Ens podem inspirar en més exemples?

Sí. Hi ha una lluita que m'inspira molt, els *green bans* o prohibicions verdes. Van començar a Sidney (Austràlia) durant la dècada de 1970 i, després, es van exportar a d'altres territoris. Hi havia una onada d'especulació al sector de la construcció i els treballadors del sindicat de Nova Gal·les del Sud havien de construir gratacels de vidre i acer, cosa que implicava la destrucció d'edificis històrics i zones verdes. S'ha de tenir en compte que aquests treballadors tenien molta confiança en si mateixos perquè havien guanyat diverses vegades i havien millorat les seves condicions laborals. Llavors, els ecologistes i els veïns els van demanar que no participessin en aquests projectes perquè destruessarien la ciutat. Al final, van decidir no fer els edificis i van salvar centenars d'edificis històrics, barris obrers sencers i zones verdes, com els jardins botànics, que són al cantó de l'òpera. I tot això gràcies a l'associació entre treballadors i ecologistes. És un exemple molt inspirador. És cert que, després, la burocràcia sindical va trencar el procés, però també es va aconseguir exportar el model a d'altres llocs. Per exemple, al País Basc, hi va haver una prohibició verda quan els estibadors del port es van negar a descarregar els components destinats a la central nuclear de Lemoiz, que finalment no es va construir. Aquests ponts entre els treballadors i els moviments socials poden ser molt interessants. **Són casos de col·lectius molt conscienciats, perquè estem parlant de treballadors que es plantegen si el producte del seu treball és positiu o no.**

És clar, es tracta de tenir confiança. Ara ens podem inspirar en les revolucions del món àrab, on hi ha milions de persones que estan agafant confiança i han fet fora persones que feia 30 anys que manaven. Si som capaços d'afegir un component verd a aquests moviments, podem aconseguir coses que ara ens semblen molt llunyanes en relativament poc temps.

Mountain Wilderness: consciència per la terra

El respecte pels espais naturals i la necessitat de protegir-los han guanyat terreny en el discurs social. Bona part d'aquest mèrit correspon a Mountain Wilderness de Catalunya, que actua per evitar la degradació de l'alta muntanya des de l'any 1989 i, ahora, difon el valor d'una relació creativa i harmònica entre les persones i l'ecosistema.

Diversos alpinistes de l'entitat van participar en una acció de neteja a la serra del Perú durant l'agost de 2009

MWC

Alex Romaguera
quadersdillacrua@setmanaridirecta.info

Corria un llunyà 19 de juny de 1989 quan el veterà alpinista Jordi Pons va fundar Mountain Wilderness de Catalunya (MWC). Animat per les expedicions on aquesta xarxa havia esporgat camins de runes i promogut els principis de la sostenibilitat ambiental, Pons va contactar amb diversos alpinistes per bastir l'entitat al nostre país. D'aquesta manera i a partir de la tesi de Biella, on es desenvolupa l'esperit *wilderness*, MWC va iniciar una activitat que, al marge de defensar la preservació del paisatge i denunciar les agressions al territori, planteja una mirada transformadora de viure la muntanya que té en compte les comunitats que s'hi ubiquen i que viuen d'ella. "En la mesura que la muntanya preservi els seus recursos i els estils de vida que se'n deriven, les persones que hi fan activitats podran desenvolupar-se com a tals i fer, en la descoberta de racons intactes, un motiu de gaudir-la". Així s'expressa al butlletí del col·lectiu, editat amb motiu del seu vintè aniversari, que repassa una cronologia d'actes que han permès que MWC s'hagi erigit en un "sacsejador de cons-

ciències" per les alpinistes i amants de la muntanya en general.

Ecologisme pedagògic

Ja han passat dues dècades d'aquell 29 i 30 de juny de 1991, quan més de 300 excursionistes i escoltes d'alta muntanya convocades per Mountain Wilderness de Catalunya van participar d'una jornada de neteja i conscienciació a la vall de Mulleres, a l'Aran. Amb el suport de la presidència del Consell Generau

-

Planteja una mirada transformadora de viure la muntanya que té en compte les comunitats que s'hi ubiquen i que viuen d'ella

-

d'Aran, l'ONG Depana i la Federació Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), l'acció va servir per llançar una experiència que, d'aleshores ençà, treballa per la defensa dels espais lliures del planeta. "Aquesta estratègia ha de preveure accions concretes, fins i tot utilitzant la provocació utòpica, per estimular la consciència ecològica d'un

nombre creixent d'usuaris de la muntanya". Fet i fet, la noció *wilderness* en què s'inspira el moviment es refereix a la natura salvatge no transformada per activitats humanes.

Sobre aquesta idea, que integra factors psicològics i ètics, MWC ha desenvolupat un ventall d'accions destinades a promoure la responsabilitat ecològica, atès l'impacte que causen les grans expedicions sobre les poblacions locals, ja sigui en el seu benestar, en la seva mentalitat o en la seva cultura tradicional.

Amb aquest doble objectiu, el col·lectiu ha dut a terme expedicions de neteja a diverses àrees utilitzades per muntanyenques del *trekking* i ha organitzat plantades d'arbres en zones desforestades per l'acció humana. És el cas de les plantades que han fet desenes de voluntàries a la Canalada, el Closell i el Pilastre (Pallars Jussà), els milers d'arbres a Certescan i Romedo (Pallars Sobirà) i les recuperacions paisatgístiques a l'entorn del refugi de Coma de Vaca (Ripollès), a Cavallers-Colomers i a Besiberri (Alta Ribagorça i la Vall d'Aran).

Mountain Wilderness, però, no s'ha limitat a l'acció sobre el terreny, sinó que també coordina, assessora i dinamitza activitats perquè aquestes accions es

desenvolupin respectant l'entorn natural. És el cas de la concorreguda travessia Matagalls-Montserrat, de la cursa Cap de Rec o de la marxa anual Gràcia-Montserrat, on desenvolupen tasques de control mediambiental. La seva activitat també ha inclòs sessions didàctiques i la participació en fóruns sobre la cultura alpina, en els quals s'han debatut fórmules per sensibilitzar el jovent dins l'àmbit escolar i formar guies en la consciència ecològica. "Seria desitjable que el debat sobre aquestes qüestions s'aprofundís, ja que ningú no ha de ser indiferent davant la degradació social, cultural i ètica d'altres poblacions", diuen des de l'entitat.

Alternatives d'altitud

La presència de MWC també és habitual en actes per la dignitat i la qualitat de l'alta muntanya, com la caminada popular que es va fer a la Vall d'Arreu l'any 2001 seguint la crida de diverses entitats de la vall del Pirineu, o la que es va convocar al Pic de Filià, juntament amb la FEEC, el 2003. Sense oblidar la concentració de protesta al Coll d'Estenalles (Montseny) contra la construcció d'una pista forestal al parc de Sant Llorenç de Montserrat o la concentració de

‘Foot Print Mountain Ratio’ analitzarà la petjada humana sobre la natura

protesta contra el projecte de carretera del Coll d'Estenalles, a Mata-rodona, el 2005.

Mountain Wilderness també es va encarregar de l'enderroc de barracots a Noarte (Pallars Sobirà) el 1991; la retirada de 50 tones de ferralla i runes a Montcau (Aran), en el marc de la campanya Retornem els espais naturals, el 1995; el desmantellament d'una cabana meteorològica derruïda prop del Puigmal, amb la participació de 85 voluntaris el 1998; la recollida de les restes d'una avioneta abandonada després d'un accident a la regió d'Agulles, l'any 2001; la retirada de pals elèctrics sense ús instal·lats entre els estanys de Gento i de Tort, dins del Parc Nacional d'Aiguestortes, el 2005, o innombrables accions de neteja a la Vall Fosca, a la muntanya de Montserrat i a d'altres paisatges muntanyosos del país.

De resultes d'aquestes accions, l'entitat ha engegat un projecte molt ambiciós per catalogar totes les instal·lacions obsoletes dels espais muntanyosos de Catalunya, amb el propòsit de denunciar-ho i aconseguir que les runes i el material de deixalla siguin retirats el més aviat possible. Fruit de la pressió, ha aconseguit la implicació d'algunes institucions i empreses que exploten els espais de muntanya com Endesa, que s'ha vist empesa a retirar milers de tones d'instal·lacions hidroelèctriques de la Vall d'Aran i del Pallars.

L'entitat ha engegat un projecte molt ambiciós per catalogar totes les instal·lacions obsoletes dels espais muntanyosos de Catalunya

De cara als pròxims mesos, l'entitat té previst tirar endavant la retirada de la vagoneta que resta abandonada al fons de l'estany Obago, a la Vall d'Aran. Tot i que no s'ha obtingut cap subvenció per fer l'acció, MWC confia arribar a un acord amb Fecsa-Endesa, responsable de la vagoneta, perquè la retiri i l'evacui de l'indret i el compromís del govern aranès i de l'administració local implicada. Mountain Wilderness de Catalunya combinarà aquest projecte amb altres activitats pedagògiques i reivindicatives, a través de les quals traslladarà a peu de muntanya, però també a les entitats i a la població en general—el valor de viure la muntanya amb plenitud, respecte i compromís social.

MWC actua amb el propòsit de pal·liar i frenar l'impacte de la petjada humana en el nostre ecosistema muntanyós. Així és com es planifiquen les diferents activitats que desenvolupa a Catalunya i també a d'altres latituds del planeta, on alpinistes de l'entitat han contribuït a netejar de runes alguns itineraris d'alta muntanya i a aprofundir en els principis ètics i filosòfics que emanen de les tesis de Biella.

En aquest sentit, cal destacar l'expedició de neteja que van fer diverses de les seves integrants a la serralada de Huayhuash, el Perú, l'estiu de 2009.

Durant les setmanes de travessia, els alpinistes van contribuir a la recuperació de la ruta Huayhuash i, a la vegada, van compartir la necessitat de vetllar per una gestió acurada dels residus amb les comunitats indígenes, en tant que propietaris dels terrenys. Anys abans, l'entitat ja havia participat a les expedicions *Dones al Shisha* (2001) i *Dones a l'Everest* (2004), durant les quals diverses alpinistes van difondre l'esperit *wilderness* als pobles de l'Himàlaia i van recollir, en les successives etapes, deixalles d'altres expedicions. Amb la mirada posada al proper curs, MWC ha

escollit Bolívia per impulsar la iniciativa *Foot Print Mountain Ratio*, amb què pretén analitzar la petjada humana sobre el nostre ecosistema muntanyós. L'objectiu, segons les seves responsables, és fer pedagogia de la importància de la no alteració dels espais naturals on es desenvolupen les activitats de muntanya, partint d'unes bases consensuades, objectives i contrastades sobre el terreny. A partir de l'experiència pilot a la serralada del país sud-americà, l'entitat estendrà la iniciativa cap a d'altres territoris on els éssers humans han castigat la biodiversitat de la zona.

La implicació de MWC en el desenvolupament d'altres comunitats li ha valgut el reconeixement internacional

MWC

Un moviment d'alta volada

El 16 d'agost de 1988, els italians Reinhold Messner i Alesandro Gogna es van penjar dels cables del telecabina que porta a la punta Helbronner, sobre la Vallée Blanche, per bloquejar el funcionament del telefèric i desplegar-hi una pancarta de protesta. La crida demanava desmuntar aquesta instal·lació que atempta contra el caràcter salvatge del Mont Blanc. L'acció, on també hi van participar altres alpinistes franceses i suïsses, va donar la volta al món i va servir de *posada de llarg* del moviment Mountain Wilderness, fundat el novembre de 1987 a

Itàlia després d'una trobada d'alpinistes d'arreu del món i la posterior redacció de la *Tesi de Biella*.

Un any després de la gesta de Messner i Gogna, Catalunya va estrenar la seva secció de Mountain Wilderness, a través de la qual ha desenvolupat nombroses activitats pedagògiques i reivindicatives i ha participat en les iniciatives que ha organitzat el conjunt del moviment a Europa i a d'altres contrades del planeta. Primer de la mà de Jordi Pons i més tard sota l'impuls d'una nova generació d'excursionistes, la branca catalana de MW ha contri-

buit a enfortir un espai de trobada de mitòmanes de l'alta muntanya que, d'acord amb els principis de Biella, advoca per canviar la manera d'entendre la relació humans-ecosistema, sobre la base que aquesta simbiosi ha de ser fraternal i profundament respectuosa. Prova de la influència que té Mountain Wilderness Catalunya en aquest actor compromès amb una nova cultura de viure la muntanya, el seu vicepresident primer, Jordi Quera, va ser escollit com a nou president d'aquesta xarxa internacional el maig de l'any passat a Suïssa.

Desaparegut

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

Ella és Amineh 'Abd al-Husri, té 78 anys i en fa 25 que busca el seu fill. Una nit de 1986, de matinada, algú va picar a la seva porta. Eren homes de la milícia xiïta Amal i se'l van endur. És el de la fotografia que ha sostingut amb fermesa durant un quart de segle, mentre clava la seva mirada a la càmera. L'instant és una eternitat davant la seu de les Nacions Unides, al centre de Beirut. Ell és Ahmed Zuhdi al-Sharqawi, ara tindria 47 anys, però el pas del temps no deixa rastre en una fotografia i ell és allà dins, engarjolat, desaparegut.

17.000 fotografies, 17.000 persones, 17.000 desapareguts al Líban. 17.000 famílies segrestades i invisibilitzades, que esperen justícia i protegeixen la memòria dels injustos. Sotmeses a la tortura de la incertesa, del "deu ser viu o ja deu haver mort". I darrere de cada xifra, una història. Amigues, fills, pares, germanes. Empresonades, torturades o en alguna fossa comuna pendent d'exhumar. A alguns, se'ls van endur de matinada, altres potser van morir en combat o atrapats en massacres. Algunes van tancar la porta i ja no

van obrir-la mai més. Milers de persones segrestades per milícies musulmanes o cristianes i tantes altres capturades per soldats israelians i sirians. Totes han quedat abandonades, com Amineh. Acampen anhelant la veritat, s'aferran a un fil d'esperança, potser de trobar-los amb vida, però, sobretot, d'arribar a saber la veritat. Volen que parlin, però el poder calla. Mutis i a la gàbia des de 1990.

Abans de cada pregunta, Amineh es vesteix de blau —cel i mar— i aferra amb força la fotografia, com si aquest ritual l'apropés a Ahmed. Ella, com d'altres, sosté que el seu fill va ser entregat als sirians i transferit a una divisió d'investigació militar a Damasc. La seva lluita incessant la va portar a recórrer Síria durant vint anys, tot buscant respostes, amb una maleta de records i la lucidesa d'una mare. "Vull que el meu fill torni, encara que sigui dins una tomba". Durant el llarg recorregut de l'espera, el desaparegut esputnegen per tot arreu i exigeixen justícia.

Gemma Garcia

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

Setge mediàtic a les indignades

Marc Torras

El dia posterior a l'acció de bloqueig del ple del Parlament no va ser un gran dia per al periodisme, ni a Catalunya ni arreu de l'Estat espanyol. En termes generals, es van tancar files, es va optar per una posició descaradament parcial i es va reduir la jornada a uns fets concrets sense contrastar les informacions amb els diversos agents implicats. Tanmateix, algunes veus no corporatives van intentar fer costat a les indignades en alguns espais minoritaris. En definitiva, es va optar per deixar de banda els històrics pressupostos que es debatien al Parlament, que es van amagar rere la cortina de fum de la violència. De fet, la proporció d'espai imprès dedicat a un tema i a l'altre va ser de 0'5 pàgines a deu respectivament. D'altra banda, cap titular no es va referir al motiu real de la protesta, ni tan sols a les pàgines interiors. De la mateixa manera, gairebé ningú no va donar veu a les promotores de l'acció de desobediència civil, que van comptar amb molt poc espai per reflectir l'autocrítica d'algunes d'elles. També hi va haver poc marge per al qüestionament del dispositiu policial. Cap rotativa no va xifrar les manifestants en més de 3.000. Això sí, tothom va destinar espai al suposat intent d'arrabassar el gos pigall d'un diputat cec de CiU, Josep Maria Llop, tot i que les úniques imatges mostrades fins ara desmenteixen aquest succés.

'El Periódico' i 'La Vanguardia'
El Periódico va obrir l'edició amb un contundent "Assejtats", a banda de l'editorial titulada "En defensa de la democràcia". Gairebé posant el punt final, va sentenciar sobre la "indignació suicida" que "dilapida

la simpatia popular". També va criticar les indignades amb l'argument que, "mentre a Madrid deploren els successos, a Barcelona es limiten a fer una tímida autocrítica". Tot i això, la capçalera va donar veu a integrants de la societat civil, algunes de les quals van ser fortament criticades posteriorment pel fet de no condemnar l'acció. A través d'una columna, Antón Losada també va recordar el boicot al Parlament gallec de l'any 2005 per part d'alcaldes del PP.

Pel que fa a *La Vanguardia*, el diari va titular "Indignant" i es va referir a "L'ofensa més gran contra un Parlament des del 23-F" al subtítol. Diversos articles d'opinió es van encarregar de posar més munició a la càrrega mediàtica contra les indignades. En un article tituat "Fems", Rafael Nadal va sentenciar: "Del caos, només en pot sortir la

merda". Per a Pilar Rahola, d'altra banda, els fets eren previsibles, ja que "s'ha mimat mediàticament" un moviment on "es cova l'ou de la serp".

'Ara', 'Avui' i 'El Punt'
Les portades de l'*Avui* i *El Punt* també van titular "Indignant". Aquests diaris, als seus editorials, deien que "insultar la democràcia vol dir trair la pròpia essència de Catalunya". Un recull de diverses personalitats es va presentar sota el titular "Sí en el fons, no en les formes". Mentrestant, l'*Ara* va escollir "#Aixíno" per començar i va referir-se a un "diarista" a l'editorial, on parlava de la "pèrdua d'autoritat moral" de les indignades, però també de "descredat de la classe política". A les pàgines interiors, oferia diferents tweets més o menys crítics i parlava de "15 hores d'assalt al Parlament".

'El País' i 'Público'
El principal diari del Grup Prisa va optar per "Grups radicals bloquegen el Parlament amb violència" i, a les pàgines interiors, va subratllar la "deriva violenta" del moviment, alhora que donava veu a la gent que criticava la protesta. D'altra banda, va qüestionar el dispositiu de Puig i assegurava que un diputat del PSC, Francesc Vallès, va demanar la seva dimissió. Mentrestant, *Público* va exercir de contrapès i va obrir el diari amb un "El 15-M es desmarca dels violents". També es va quedar sol parlant de "fortes retallades socials" en un subtítol i va explicar que l'oposició havia criticat el dispositiu, però no ho havia fet públic.

'ABC', 'El Mundo' i 'La Razón'
Els tres diaris principals de la dreta espanyola van coincidir a assenyalar l'acció com un atac a la demo-

cràcia. L'*ABC* titulava "Atac a la democràcia" i assenyalava "només violents, no indignats" a l'editorial. Van ser els primers que van parlar d'"autèntica kale borroka" i fins i tot van anar més enllà amb la frase "Barbàrie a Barcelona". *La Razón* va obrir amb un dramàtic "Democràcia segrestada" i va continuar amb un "Aniversari negre del 15-M". El rotatiu assegurava que "Mas va córrer perill" i va titllar les manifestants de "pacífics armats fins a les dents". Tot plegat ho resumia amb un "Tejorazo rasta". *El Mundo* es va mostrar menys agosarat amb la portada, "Els indignats creuen la línia vermella" i agredeixen els polítics", i emplaçava a aturar aquesta "escalada" a l'editorial.

A Grècia no hi ha 'violència'
Curiosament, gairebé cap d'aquests diaris no va utilitzar la paraula *violència* per referir-se al bloqueig del Parlament grec per part de les indignades. Tot i que es feia referència als enfrontaments entre manifestants i policia -amb llançament de còctels Molotov i 50 detingudes-, cap titular no es va referir a les protestes en si, sinó a la situació econòmica del país. De fet l'*ABC* parlava de la "convulsió política i social" que "es comença a reflectir als seus carrers" i *Público* de "Dia històric". Això sí, gairebé totes les fotografies mostraven escenes de lluita entre activistes i forces de seguretat. *El País*, en canvi, sí que va utilitzar un cop el mot *violència* entremig de les dues pàgines que va dedicar a l'assumpte. Ara bé, per tractar les protestes esdevingudes a la regió xinesa de Xintang, va preferir parlar de "ciutadans enfurits" que havien fet tombar diversos cotxes de policia. També destacava: "Els qui s'atreixeixen a denunciar el problema són silenciats".

FREQUÈNCIES LLIBRES
Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV http://sants.tv
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de La Tele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Maroto, el héroe
Una biografía del anarquismo andaluz
La historia de Maroto no puede leerse como la historia de un solo hombre, sino como la de un anarquismo andaluz que en las luchas sociales forjó el carácter de cientos de militantes. Una historia cerrada a cal y canto tanto por el Franquismo como por el régimen que le sucedería.
ISBN 978-84-92559-31-2 | 312 pàgs.

www.viruseditorial.net

Aquest Juny, tornen les barraques!

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08910 Ribes, GARRAL (Països Catalans)

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno EP

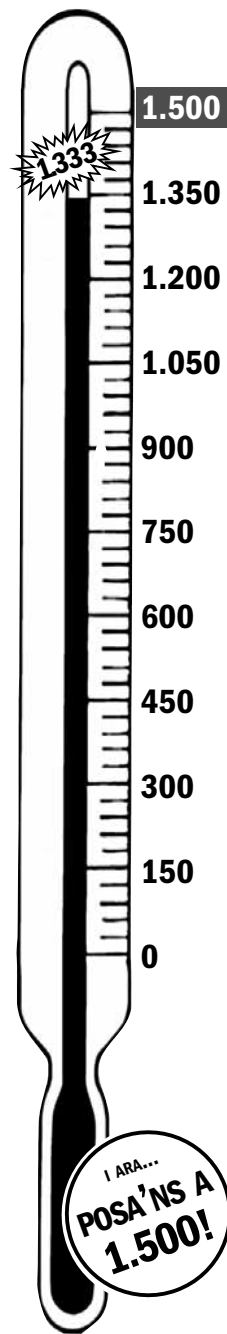
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Expo d'il·lustracions de la DIRECTA al Casal Popular de Granollers l'Esquerda

carrer Enric Prat de la Riba núm. 31 · www.esquerda.org

A L'ESQUERDA FINS EL 17 DE JULIOL

SI VOLEU PORTAR L'EXPOSICIÓ A ALGUN LOCAL, ATENEU, CASAL, CENTRE CÍVIC, etc.

POSEU-VOS EN CONTACTE AMB NOSALTRES A:
directa@setmanaridirecta.info

ATENCIÓ

Crònica d'una inauguració

El 18 de juny es va inaugurar al Casal Popular l'Esquerda de Granollers l'exposició IL·LUSTRACIÓ DIRECTA il·lustració de premsa que recull una mostra del treball portat a terme per les il·lustradores de la DIRECTA durant aquest cinc anys d'existència del setmanari.

L'acte va comptar amb la presència d'en Roger Pelàez, "Roger", il·lustrador incisiu on els hi hagi. El seu treball el podem gaudir sovint obrint la secció "Així està el pati". En Roger va parlar de la feina de la il·lustradora, del paper comunicatiu i expressiu de les vinyetes als mitjans de comunicació i de l'humor com un arma carregada de futur.

Després de la xerrada i el debat entre públic i membres de la Directa, va començar la Nit Comunitària organitzada per l'Esquerda en suport al setmanari. Un rico sopar de delicioses i abundants tapes va donar forces pel concert del Comitè de Salut Pública, on en Roger va mostrar la seva faceta de cantant. Podem assegurar que l'actuació no va deixar indiferent a ningú.

I per acabar d'arrodonar la nit, les companyes del Casino Popular de Cardedeu van amenitzar la velada amb una excel·lent selecció de vídeos i músiques representatives de les lluites populars arreu del territori i el món es porten a terme.

Des del Setmanari de Comunicació DIRECTA només podem donar les gràcies a totes les que van participar al acte, i molt especialment, al Casal Popular l'Esquerda per l'organització de l'esdeveniment i pel seu suport i solidaritat amb aquest projecte comunicatiu.

L'exposició IL·LUSTRACIÓ DIRECTA il·lustració de premsa es podrà veure al Casal Popular l'Esquerda durant tot un mes. Gràcies de tot cor. Salut.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Fariñera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria l'Espirall · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **LEIADA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | Llibreria Bordes · Major, 95. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97. **Llibreria Distrivinyes** · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Per una comunicació lliure...

T'hi apuntes?

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA · MILERS DE PERSONES S'APROPEN A LA PLAÇA SYNTAGMA CADA NIT PER PARLAR SOBRE LA CRISI DEL DEUTE

La població grega defensa les places i el país tremola

Apostolis Fotiadis
Atenes

La policia va utilitzar substàncies altament tòxiques durant quatre hores contra la gentada que, el dimecres 15 de juny, romania a la plaça, decidida a quedar-se on era. Les manifestants van llençar pedres i van lluitar cos a cos contra els agents que intentaven desallotjar-les de la plaça de la constitució d'Atenes, la plaça Syntagma. Quan els avalots es van calmar, les manifestants encara eren allà. En qüestió de minuts, centenars de persones van començar a rentar-se la roba dels gasos lacrimògens a la font central, a reconstruir el seu campament arrasat i a preparar-se per reprendre les assemblees populars de cada vespre.

La versió grega del moviment de les indignades va aconseguir sobreviure la confrontació. Cada nit, milers de persones s'apropen a les discussions públiques sobre la crisi del deute i el desgavell polític grec. La gent parla, fa propostes i vota pel que es viu com un intent de construir una base de democràcia directa. D'altres romanen a la plaça davant del parlament cridant eslògans contra la classe política corrupta i les noves mesures econòmiques anunciades pel govern.

La desocupació arribarà a 1,2 milions de persones a finals d'any, en un país on la població activa és de 4,5 milions

"M'hi he afegit, sobretot, perquè sento l'esforç que s'està fent per mantenir la mobilització independent de qualsevol partit o grup d'influència. No tinc respostes sobre com han de ser les noves formes de mobilització, però moltíssima gent sent la necessitat d'alguna cosa nova i això és un senyal que no és impossible", diu un estudiant de sociologia habitual de la plaça, Spyros Katsaros.

L'inici de les protestes a la plaça Syntagma va coincidir amb l'ampliació del paquet de mesures estructurals aprovat pel govern per assegurar-se poder co-

Enfrontaments registrats a la plaça Syntagma d'Atenes el 15 de juny

80.000 persones assetgen l'edifici del Parlament grec

brar el préstec de 110.000 milions d'euros de l'FMI, el Banc Central Europeu i la Comissió Europea acordat ara fa un any. El pla de reajustament estructural ja ha portat el país a la recessió. La desocupació arribarà a 1.200.000 persones a finals d'any, en un país on la força de treball en edat activa és de 4.500.000 persones. L'economia s'alenteix cada mes i

la pèrdua de llocs de treball podria estendre's més enllà del previst.

La nova versió del pla d'ajustament estructural preveu un increment sever dels impostos, una reducció de la despesa pública i la retallada dels subsidis per a les treballadores, enmig d'un període en què l'economia fa aigües, sobretot a causa de les reformes exigides

per la UE. El pla també inclou una onada massiva de privatitzacions que retallarà fins al zero elements clau de l'Estat social com la companyia elèctrica, l'aeroport internacional d'Atenes, el que queda de la indústria pesada pública, la xarxa ferroviària i els ports, així com grans i valuoses propietats immobiliàries estatals. El govern espera treure 50.000 milions d'euro

ros de profit de les privatitzacions. "Quan un país ven tants elements estratègics sense un pla per compensar la pèrdua, hi ha un problema. Aquests diners, que són força menys del que valen aquestes propietats al mercat, no seran reinvertits per millorar l'interès públic i nacional, sinó que s'utilitzaran per liquidar el deute grec", explica el professor George Katrougkalos respecte l'onada de privatitzacions que ha estat llargament descrita com una subhasta i una traïció a la població grega.

"La gent, avui dia, un any i mig després que es destapés la crisi, veu que Grècia no hauria de pagar el seu deute, hem estat traïts pels polítics i la gent sent la urgència de respondre davant la tempesta que arriba. Això explica que milers de nosaltres ens hàgim sumat a la iniciativa de les places", diu Katrougkalos, que va ser convidat a participar en una discussió pública amb d'altres economistes i experts legals a la plaça uns dies enrere.

El professor George Katrougkalos diu que "la gent veu que Grècia no hauria de pagar el seu deute"

Després de dies de crisi política causada per l'anunci de les noves mesures, que es van aprovar el mateix dimecres dels avalots, el primer ministre Papandreou va anunciar una remodelació del seu govern, confiant que la nova administració podrà gestionar l'aplicació ràpida de les reformes i conduir el país fora de la crisi. Però hi ha molt poca gent que confii que el nou govern se'n surti ni que la Unió Europea pugui salvar Grècia. L'economista en cap de la banca saudita Fransi, Giannis Sfakianakis, va escriure al *Financial Times*: "Els banquers de l'eurozona no tenen cap dubte que Grècia no podrà pagar el seu deute, tant si el paquet de mesures estructurals té èxit com si no. S'estan preparant per una gran festa a Atenes, focalitzada en les privatitzacions, que són la seva gran oportunitat per fer grans beneficis al mercat grec abans de l'inevitable impagament o reestructuració del deute".

, roda el món

PAÍS BASC · LLUITA

Se celebra la trobada internacionalista Euskal Herria Lagunak

Marc Garcia
Altsasu

No va ser un cap de setmana només dedicat a la solidaritat internacionalista. Del 10 al 12 de juny, desenes de militants internacionalistes d'arreu d'Europa van renovar el seu compromís amb la lluita del poble basc. La localitat navarresa d'Altsasu va ser l'escolida per celebrar la trobada Euskal Herria Lagunak (EHL, Amics del País Basc) d'arreu del món. La gent que es troba fora d'Europa, per motius logístics, va participar virtualment a la trobada i va enviar el balanç de treball, les seves aportacions i el compromís renovat pel nou curs. Les jornades, que començaven a Gasteiz, també van reunir les més de 60 activistes amb delegacions sectorials de l'esquerra *abertzale*, formacions polítiques, sindicats, organitzacions de familiars de preses i antirepressives. El primer dia al vespre, les militants van participar a l'habitual concentració a favor de les preses. Simultàniament, arreu del món es van fer exposicions públiques amb les fotografies dels presos i les preses polítiques basques

S'exposen les fotografies de les preses polítiques basques arreu del món

per trencar la dinàmica repressiva imposada per l'Estat espanyol. Des de l'Uruguai fins als Països Catalans, passant per Milà, París o Berlín, les imatges de les preses van romandre al carrer durant més d'una setmana. El dissabte 11 de juny es va valorar la feina feta durant l'any, es van debatre les coses que calia millorar i es va establir el calendari de l'any vinent, que ja compta amb algunes dates marcades, entre elles, el procés judicial contra Askapena, que caldrà denunciar arreu. La jornada va acabar amb l'entrega d'obsequis entre delegacions. La delegació catalana va entregar una estelada a cada EHL europeu. El diumenge 12 de juny, la quinzena de delegacions de deu països i nacions europees van fer el mateix camí que els milers de persones que van reclamar la fi de la política penitenciària contra les preses polítiques basques a Bilbao. Les jornades van acabar amb energies i compromisos renovats per afrontar un any més de lluita i avançar cap a una solució democràtica al conflicte entre els estats espanyol i francès amb el poble basc.

IEMEN · EL PRESIDENT TIRÀ ALI ABDALLAH AL-SALEH MARXA DEL PAÍS I EL VICEPRESIDENT AGAFA LES REGNES

Les iemenites assalten el palau presidencial

Acusen el Iemen de cometre violacions de drets humans, ja que busca abordar tractats de seguretat

Les protestes celebrades a Sanà demanen la creació d'un consell de govern provisional

Roger Suso
Barcelona

El buit de poder generat per la sortida del president, la paralització de la indústria, les mobilitzacions socials al carrer i la incertesa sobre el retorn del president han desfermat tots els temors entre la classe dirigent i la població del Iemen d'una possible escalada del conflicte armat. L'hospitalització del president Ali Abdallah al-Saleh a l'Aràbia Saudita, el 4 de juny, per tractar-se les greus fe-

rides que va patir un dia abans durant l'atac contra el palau presidencial, és interpretada de diverses maneres. Pels partits polítics oficials, s'obre la veda per guanyar parcel·les de poder o per iniciar una transició i una liberalització tutelada. Pels milers de persones acampades i les manifestants, és la celebració del que podria ser, en paraules de l'activista Tawakkol Karman, "el principi de la fi del règim tirà i corrupte de Saleh durant 33 anys i un èxit més del procés revolucionari". Per Washington,

representa un mal de cap a l'hora de trobar un nou president prou amic que li permeti continuar l'anomenada guerra contra el terrorisme a la regió. El vicepresident Abd al-Rab Mansur al-Hadi és qui, des de principis de juny i vigilat per la família Saleh, es fa càrrec del govern.

Des de l'inici de les revoltes, el president Saleh ha perdut molts suports interns i externs. Els diners ja no li serveixen per comprar la lleialtat dels diferents clans tribals i la pau social. En aquest període de temps,

el país ja ha viscut tres intents fracassats de dur a terme una transició negociada entre el govern, les forces de l'oposició, els clans tribals i les manifestants. A finals de maig, després que Saleh es negués a acceptar l'últim acord de transició, el xeic Sadiq al-Ahmar, líder del clan tribal hashid, un dels més poderosos del país i aliat tradicional de Saleh, va declarar el seu suport a l'oposició i a les manifestants. El fet va desencadenar, durant una setmana, una dura batalla entre la Guàrdia Republicana de Saleh i la milícia armada d'al-Ahmar a Sanà, que va tenir com a punt àlgid l'atac al complex governamental. L'autoria dels fets encara no és clara.

També s'han produït enfrontaments entre el govern i alguns grups islamistes a la ciutat de Zinjibar, al sud. Les manifestants han acusat Saleh de deixar caure la ciutat per desestabilitzar la zona i tenir més pretextos per aferrar-se al govern.

El govern Obama vol construir noves bases militars a la regió i ja ha dit que intensificarà els raids aeris contra les suposades bases gihadistes

Per la seva part, l'administració Obama planeja construir noves bases militars a la regió i ja ha fet oficial que intensificarà els raids aeris al Iemen contra les suposades bases gihadistes de manera unilateral. Com s'explicava a la DIRECTA 218, la revolta popular al Iemen va néixer en un context de guerra civil silenciada: la insubordinació del moviment al-Houthi al nord, l'acció guerrillera d'alguns grups independentistes al sud i el conflicte armat generat per l'enfrontament entre l'exèrcit dels EUA i el gihadisme iemenita. Tanmateix, el conflicte armat a Sanà, la violència tribal i la lluita sanguinària pel poder han aconseguit el que no han obtingut més de cinc mesos de protestes pacífiques: que Saleh marxí del país i que augmenti la tensió bèl·lica, tot i que imperi un acord d'alto el foc tàcit i fràgil entre les parts. Tot i així, el crit de "pa i llibertat" continua ressonant pels carrers del país.

ISRAEL · L'ESTABLISHMENT IMPULSA UNA LLEI PER CRIMINALITZAR EL SUPORT A LA CAMPANYA DE BOICOT, DESINVERSIONS I SANCIONS

El boicot a l'Estat hebreu genera un èxode empresarial que espanta el govern

Marc Font
Jerusalem

MARC FONT

La campanya de Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) s'ha fet gran. Cada setmana, alguna companyia anuncia que abandona els seus projectes a Israel. Cada pocs dies, un ajuntament, una gran universitat o un sindicat fa públic el seu boicot a l'Estat hebreu. El que inicialment es percebia gairebé com una anèdota (molesta, això sí) des del govern israelià, ara ja es veu com un element molt perillós que està danyant l'economia i la imatge del país. El líder del Partit Laborista i ministre de Defensa del govern de coalició que encapçala l'ultradretà Benjamin Netanyahu, Ehud Barak, va reconèixer, en una entrevista al diari *Haaretz*, els temors que té l'executiu.

"Diversos elements arreu del món, entre els quals hi ha sindicats, acadèmics, consumidors i partits polítics, volen arraconar-nos tal com es va fer amb la Sud-àfrica de l'apartheid. El moviment del BDS és molt més perillós del que la gent pensa dins d'Israel. Si el setembre es reconeix l'Estat palestí, veurem com s'incrementa el boicot per part de les universitats, les organitzacions de treballadors i els governs i tot plegat infringirà un dany significatiu a la nostra economia", comentava el ministre.

La població israeliana que s'impliqui amb la campanya podria ser sancionada amb més de 5.600 euros

La por que genera entre l'establishment hebreu és tan gran que, properament, la Knesset (Parlament) votarà una proposta de llei que criminalitzaria el suport a la campanya de BDS. La població israeliana que s'impliqui a la campanya podria ser sancionada amb multes de més de 5.600 euros i les activistes internacionals que hi participin correrien el risc de tenir prohibida l'entrada a Israel durant deu anys. "Si la proposta de llei tira endavant, caurà una de les últimes màscares de la democràcia hebraica i tot el món serà conscient, definitivament, que Israel és un Estat colonial i racista que ha de rebre el mateix tractament que Sud-àfrica

Instal·lacions d'Agrexco-Carmela a la Vall del Jordà: és l'empresa agrícola més gran d'Israel i exporta molts productes a la UE

durant els anys 80", apuntava recentment l'activista Omar Barguti, un dels impulsors de la campanya de BDS.

Una nova eina contra l'ocupació

El 9 de juliol de 2005, ara farà sis anys, 170 organitzacions palestines van anunciar l'inici de la campanya de Boicot, Sancions i Desinversions, que va néixer amb tres objectius fonamentals: acabar amb l'ocupació dels territoris àrabs conquerits durant la Guerra dels Sis Dies (1967); reconèixer els drets fonamentals i la igualtat de la població palestina resident a l'Estat d'Israel, i respectar, protegir i promoure el dret de les persones refugiades palestines a retornar a les seves llars i propietats tal com estipula la resolució 194 de l'ONU.

La campanya, llançada per la societat civil autòctona, no pensa aturar-se fins que els drets del poble palestí siguin reconeguts d'acord amb el que estipula la llei internacional. En el seu dia, es va presentar com una nova eina per lluitar contra l'ocupació i per pressionar Israel des d'arreu del planeta atacant a la vegada la seva economia i la seva imatge. Amb el temps i amb un creixement exponencial al llarg dels anys, la campanya

de BDS s'ha convertit en un dels elements més poderosos dins l'estratègia de resistència no violenta que promouen la majoria d'agents -tant socials com polítics-palestins, segons explica el professor universitari i analista Mazin Qumsiyeh.

El Deutsche Bank ha retirat la seva inversió a la companyia armamentista Elbit, que col·labora amb la construcció del mur

Èxits creixents

Des de l'any 2005, però sobretot durant els últims tres anys, el moviment de BDS ha anat sumant adhesions i èxits, alguns dels quals prou sonats, com la decisió del Deutsche Bank -presa el 2010- de retirar la seva inversió a la companyia armamentista Elbit, que, entre d'altres productes, subministra components per a la construcció del mur de l'apartheid. Veolia, la multinacional francesa encarre-

gada de la construcció i el manteniment del tramvia de Jerusalem -que s'ha d'inaugurar enguany- ha estat descartada de contractes públics a l'Estat francès, Anglaterra, Gal·les, Irlanda o Austràlia per la seva participació en un projecte que travessa tota la ciutat, inclosa la part est, territori palestí segons les resolucions de l'ONU.

Per citar només alguns exemples de l'expansió de la campanya, diversos ajuntaments del sud-oest d'Escòcia s'han afegit a BDS recentment -entre els quals destaca Dundee, una ciutat de 150.000 habitants- i han seguit l'exemple del consistori de West Dunbartonshire, que es va sumar a la campanya després de l'operació *Plom Fos*. Deutsche Bahn, una empresa ferroviària, va emetre un comunicat, el 10 de maig, per anunciar que es retirava del projecte de tren ràpid que ha d'unir Jerusalem i Tel Aviv l'any 2017, després de la pressió rebuda dels activistes. Fa un parell de setmanes, 100 activistes de diversos països es van reunir a Montpeller (Occitània) per celebrar el primer fòrum contra Agrexco, la companyia -amb participació estatal- dedicada a l'exportació de fruites i verdures fresques produïdes, sobretot, en assentaments de la vall del Jordà.

Activisme israelià

"L'ocupació fa 44 anys que dura i els ciutadans d'arreu del món fa molt de temps que senten parlar del conflicte israelià-palestí. Crec que molta gent ja n'estava cansada i l'aparició de BDS ens ha donat l'oportunitat d'implicar la societat internacional de nou perquè, ara, saben que la seva acció sí que pot contribuir decisivament a canviar les coses", comenta l'activista israeliana i membre de la Coalició de Dones per a una Pau Justa, Esti Mincemacher.

Més enllà de les organitzacions palestines que lideren la campanya i en marquen les directrius, també hi ha grups israelians que s'hi han sumat amb molta força. La Coalició de Dones, per exemple, s'encarrega de la base de dades *Qui guanya amb l'ocupació*, que recull més de 600 empreses que es beneficien econòmicament de la presència israeliana a Gaza i Cisjordània. "L'ocupació és un gran negoci per a moltes companyies, no només un element polític. I és molt perillós que s'hagi convertit en quelcom profitós econòmicament. Per això ens vam sumar a la campanya, perquè també necessitem fer activisme econòmic. És una eina molt important", conclou Mincemacher.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Com no s'ha de fer una revolució

Es reedita la biografia de la feminista i anarquista lituana Emma Goldman, que va emigrar als EUA per fugir de l'autoritat paterna, conjugal i imperial i que va viure la revolució espanyola de 1936

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Hi ha vides enèrgiques, intrèpides, que no es deixen encabir en una sola biografia ni en un continent. Aquest és el cas de l'anarquista i feminista Emma Goldman (1869-1940), "una de les dones més perilloses d'Amèrica". L'editorial independent La Linterna Sorda ha reeditat la biografia que li va escriure Josep Peirats el 1978 i que, a diferència de la pròpia autobiografia escrita el 1931 (*Vivendo mi vida*, Fundació Anselmo Lorenzo), permet conèixer el temps que Goldman va viure la revolució espanyola de 1936.

Nascuda en una família jueva de Lituània, Goldman era filla d'una mare moixa i un pare autoritari que no li perdonava que hagués nascut nena i no nen. Si hagués estat pel seu pare, hauria tingut la vida d'una noia casada i sensible i hauria vist passar els hiverns inacabables de Sant Petersburg. Però Goldman va aconseguir emigrar als EUA -"el paradís de la llibertat", com creien les immigrants- per no haver de casar-se en una boda arranjada pel seu pare. Per la jove i més radicalitzada Emma Goldman, l'emigració va ser una manera de desfer-se de l'autoritat paterna, conjugal i imperial.

Els EUA i l'agitació cultural

Quan arriba a Amèrica, es posa a treballar d'obrer a tèxtil. L'execució dels quatre anarquistes de Chicago arran del motí del Primer de Maig de 1886 radicalitza molt la jove cosidora. Quan els màrtirs de Haymarket són condemnats a morir penjats, una part de la societat que es creu el discurs criminalitzador del govern dóna suport a les execucions. Així és com Goldman s'anirà convertint en l'anarquista Emma Goldman. Després, anirà a viure a Nova York, on impulsarà la lluita feminista, no la sufragista, sinó la que advoca per canviar les formes de relació en una societat nova.

És companya de Johann Most -que practica accions de *propagan-*

Emma Goldman parla davant d'un gran nombre de persones

da pel fet, de la qual ella finalment es desentén- i d'Alex Berkman, amb qui compartirà la creació de la revista *Mother Earth* (1906-1917) quan surten de la presó. Són anys d'agitació cultural i política, amb llibres com *Anarquismo y otros ensayos* (1911) i la introducció del teatre d'Ibsen. Uns anys conflictius i de combat, durant els quals Goldman pronuncia mitjans que escandalitzen la moral sexual puritana arreu: defensa l'avortament i els mètodes anticonceptius i parla en alemany i en *jiddisch* sobre la llibertat sexual o les parelles obertes (Goldman considerava que el sexe era "tant necessari com el menjar o l'aire"). Convertida en una bona oradora, Emma Goldman pren notorietat als mitjans pel fet de ser acusada d'instigar l'assassinat del president dels EUA William McKinley. També pateix represàlies constants pels seus discursos. S'explica que, abans d'anar a un miting, Goldman sempre s'emportava un llibre per no haver de perdre el temps quan estigués detinguda a la comissaria.

Quan el moviment socialista europeu no aconsegueix evitar l'esclat de la Primera Guerra Mundial, les anarquistes de

Mother Earth, partidàries com Malatesta "que l'única guerra legítima és contra el capitalisme", defensaven directament la insubmissió al servei militar obligatori. I aquest cop, a Goldman i Berkman, això els costa la deportació.

Rússia: el doble desengany

Desembarcades a Rússia el 1920, on havien tornat voluntàriament tantes revolucionàries llibertàries per ser útils a la revolució, Goldman i Berkman es van allotjar temporalment a casa de Kropotkin, prop de Moscou. L'autoritarisme bolxevic s'anava imposant cada cop més davant dels altres sectors. Enmig de la violència política extrema, la repressió a les *txeques*, etc., la parella Berkman i Goldman, com altres delegats (Leval, Pestaña, etc) intervenien amb Trotsky, com ja han intentat fer amb Lenin i Alexandra Kollontai. La massacre als mariners de Kronstadt marcarà un punt d'inflexió. La Revolució Russa es va desvirtuant per la repressió política i la Nova Política Econòmica (NEP) significa un retrocés cap a punts capitalistes. De tot plegat, Goldman n'aprèn "com no s'ha de fer una revolució". Ja amb la intenció de sortir del país, la

parella negocia per intentar aconseguir visats de sortida per d'altres "contrarevolucionàries", com la revolucionària Maria Spiridonova. Han passat dos anys al *paradís proletari* i, a partir d'aleshores, els tocarà viure un periple constant per diversos estats europeus, sempre amb problemes de passaports. S'instal·la a Toronto, al Canadà. Són els anys difícils de les desil·lusions reals. És aleshores que l'apàtrida feminista escriu la seva autobiografia *Vivendo mi vida* i llibres com *My disillusionment in Russia*, que intenten explicar la seva postura inicial d'apostar per una unió amb els sectors bolxevics -contrària a la que tenien moltes anarquistes. El llibre és alterat per l'editorial i instrumentalitzat per atacar la Revolució Russa.

1936, a l'Estat espanyol

El 1936, Goldman tenia 67 anys i el feixisme avançava a tota Europa. L'aprimada AIT ja només era realment nombrosa a l'Estat espanyol. Des de Londres, la nietzschiana s'implica en la revolució espanyola i la dóna a conèixer al públic anglofon; des de l'AIT, polemitzava amb la CNT

Emma Goldman, anarquista de ambos mundos

Josep Peirats.
La Linterna Sorda, 2011.
381 pàg.
www.lalinternasorda.com.

ALTRES LLIBRES

Vivendo mi vida
Emma Goldman.
Fundación Anselmo Lorenzo,
1995-96. 1.553 pàg. (dos volums).
Fraternalmente, Emma.
Cartas de amor y de guerra
Genérico, 2009. 117 pàgines.
La palabra como arma
Emma Goldman.
La Malatesta, 2008. 225 pàgines.

sobre l'entrada de les anarquistes al govern republicà, i visita diversos cops Barcelona, on és homenajada per Mujeres Libres i per moltes treballadores. Un cop acabada la guerra, també ajudarà les refugiades. Finalment, mor el 1940 i és enterrada al costat dels seus companys de l'1 de maig de Chicago, que van ser el motiu pel qual tota aquesta història de ràbia i rebel·lió individual es va convertir en una causa. Un dels anarcosindicalistes de la CNT a qui havia impressionat l'exemple de Goldman començarà a escriure'n la biografia per al públic que llegeix en castellà.

LLIBRES

“Tenim el dret d’oblidar el dolor aliè, però no la nostra responsabilitat”

Santiago Alba Rico és filòsof i escriptor i ha debutat en el món del teatre amb l’obra ‘B-52’, que tancarà la tretzena Mostra de Teatre de Barcelona

EVA MÀNEZ

A B-52, un text que Santiago Alba Rico (Madrid, 1960) ha escrit per a la companyia asturiana El Perro Flaco, un grup de nord-americans de classe mitjana juga a la guerra sense parlar ni un moment de política o mort. L’escriptor resident a Tunísia ha viscut en primera persona la revolució del país, un moviment que guarda paral·lelismes amb el del 15-M.

Diego Díaz Alonso
expressions@setmanaridirecta.info

Vivim en un B-52? Molt em temo que sí. Un supermercat occidental és un B-52. La televisió mateixa és un B-52, on oblidem els bombardejos mentre els veiem en un format paradoxalment nihilitzador: a la televisió, no hi passa res i, per tant, ho podem veure tot sense immutar-nos, fins i tot la veritat. No és que no tinguem el dret d’oblidar el dolor aliè –que és un dret antropològic bàsic–, el que no tenim és el dret d’ignorar la nostra responsabilitat. **Brecht sembla ser la influència més clara a l’obra.** No ho sé. Et confesso que la inspiració més propera era la bruixa Avería i els guions de *Los electroduendes*. Però és cert que vaig escriure aquests guions mentre Brecht, entre altres, em xiuxiuejava a l’orella alguns trucs de distanciament per excés; és a dir, l’assumpció extrema –quasi caricaturesca– del discurs del mal, que, d’aquesta

manera, revela espontàniament, sense forçar-ho, la seva entranya incoherent i destructiva. **Has viscut de manera intensa la revolució tunisiana, creus que hi ha alguna connexió amb el moviment del 15-M?** Moltes. He escrit abundantment sobre això. Las formes de mobilització, el model espacial d’organització, el refús del lideratge, l’apartidisme, el protagonisme de joves que fins ara eren tractats com nens, la consciència que la dictadura, més que una persona, és un sistema. Curiosament, ara, el 15-M ha tornat a Tunísia. Des de fa un parell de dies, unes desenes de joves –conscients del seu vincle amb la Porta del Sol– han acampat a l’Avinguda Mohamed V per denunciar l’incompliment de les demandes de la revolució. **La revolució ha tornat a l’imaginari col·lectiu?** Amb tota certesa. I només això ja implica algun canvi de dimensió, una ruptura que la nostra *transició*, per exemple, mai no va ser capaç de produir. I de cop, el món s’ha om-

B-52

Salvador Alba Rico.
Companyia Perro Flaco.
Diumenge, 26 de juny.
Teatre del Raval.
Sant Antoni Abat, 12.
Metro: L-2 Sant Antoni.

plet de *desconeguts*, de gent que no coneixem i que no es coneixia a si mateixa. Com als barrets de doble fons dels prestidigitadors, hi havia una altra subjectivitat amagada i activa a sota de la que han format els mercats i els mitjans de comunicació. **Continues pensant que hi ha una oposició entre lectura i Internet?** Sí, crec que hi ha una oposició entre l’univers lletrat i el *pantallistic*, però també hi ha una oposició entre la televisió –mitjà centralitzat i jeràrquic– i la xarxa, amb els seus intercanvis horitzontals anònims. Tots els mitjans estan presents a les nostres vides, xoquen entre si i constitueixen una espècie de *consciència* mestissa. Aquesta és la consciència des de la qual hem de parlar i, sobretot, a partir de la qual hem de treballar.

ARTS ESCÈNIQUES

Campi Qui Pugui compleix cinc anys

La companyia toca temàtiques no comercials

CAMPI QUI PUGUI

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Aquest dies farà cinc anys que es va fundar la companyia Campi Qui Pugui. L’any 2006, diversos actors i actrius i músics professionals van decidir unir les seves forces per fer una companyia de teatre diferent, que creés els seus propis espectacles i –sobretot– que sortís de les temàtiques més comercials. Durant tots aquests anys, Campi Qui Pugui ha anat desenvolupant un bon repertori de tot tipus de disciplines artístiques, didàctiques i musicals, sempre des del petit format i procurant arribar al públic de la manera més propera possible. Un espai on també hi caben els espectacles fets a mida o els cursos de retòrica oral, veu o expressió corporal, entre d’altres.

Des d’aquella primera actuació per un Correllengua al Masnou, Campi Qui Pugui ha anat movent els seus espectacles per tot el territori. Un dels membres de Campi Qui Pugui, Jordi Pedrós Miquel, explica que tracten de moure’s, de no aturar-se, de buscar noves maneres d’atansar “la cultura, el teatre i la festa a tothom, petits i grans”. I sobretot, de divertir-se i “aprendre” amb les seves produccions. Però ningú no diu que hagi estat fàcil. De fet, aquests primers anys de vida “han estat durs” pels seus membres, però, tot i això, la companyia s’ha autogestionat des del primer dia i, finalment, ha aconseguit viure treballant del que els “agrada i apassiona”. “No és gens fàcil”, diu Jordi Pedrós, però, alhora, “això també ho ha fet més

Campi Qui Pugui

+info: www.cqpproduccions.com.

atractiu”. La valoració després d’aquest cinc anys no pot ser més positiva: “Lesforç val la pena i el resultat ho recompensa”. Els seus espectacles barregen moltes disciplines, que van des del teatre musical, les titelles, els contes o el teatre pedagògic fins a la música, la cercavila, l’animació o els balls. Els seus espectacles intenten oferir quelcom més. La memòria dels maquis, les conseqüències dels transgènics o la lluita per la igualtat són alguns dels temes. Amb les noves lleis i les retallades, “la cultura queda cada cop més en mans de les grans productores”, segons Jordi Pedrós. Però això no els aturarà, ja que porten “molts anys lluitant” amb les seves “armes”, que no són altres que “la paraula, els instruments, els escenaris i el carrer”. “L’art és una arma molt poderosa”, afirmen. Així doncs, malgrat les adversitats, Campi Qui Pugui no té cap intenció de plegar, ben el contrari. Fent un símil amb la DIRECTA, el propi Jordi Pedrós ho deixa clar quan diu: “Com vosaltes, estem tirant endavant un somni fet realitat”. I de moment, el futur fixa la mirada a finals d’any o a principis de 2012, quan pretenen estrenar dos espectacles de carrer de gran format, “una de les nostres signatures pendents”.

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t’ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors: serveis a les persones, autoocupació, consum ecològic, solucions per a l’habitatge, ...

assessorament, constitució, ajuts i subvencions, formació, ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premà, 15, 1a planta · Bcn · 93 318 61 62

Ara Coop
Primer censat de cooperatives

DIRECTA
SUBSCRIU-TE ARA !

www.setmanaridirecta.info

productes de la terra!

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100.com

, expressions

MÚSICA

La lluita i la crítica no se'n van de vacances

El mes de juliol ens ofereix diverses propostes de festivals i aplecs que combinen el compromís i la cultura popular

Feslloch'11

7, 8 i 9 de juliol.
Benlloch (Castelló).
Abonament tres dies: 25 euros.
Zona d'acampada gratuïta.
Piscina gratuïta per assistents.
Com arribar-hi:
Cotxe: per l'A7, que després es transforma en CV-10 (gratuites).
Tren: fins a Castelló i, després, cal agafar la línia de bus que et deixa a Benlloch.
www.feslloch.com.

Un moment de l'actuació d'Orxata Sound System durant l'edició 2010 del Feslloch

Oriol Fuster
expressions@setmanaridirecta.info

Estiu. El got d'orxata, la platja, l'airet fresquet, la bona companyia. La gent que treballa perquè no ho ha pogut fer durant l'any. Les que descansen perquè han treballat durant l'any. Les festes majors, la calitja i les escapades. I tornen, com cada any, els aplecs i festivals musicals.

Aplecs i festivals, però, que no responen al model de macroesdeveniment al qual estem acostumats, sinó a un altre plantejament. Són espais sense ànim de lucre, sovint fills de la tasca dels moviments socials i polítics de base, que pretenen fer arribar la cultura -i la reivindicació- al màxim nombre de persones possible, sense discriminacions de caire econòmic i amb la idea de promocionar la cultura autòctona. En presentem un breu recull perquè pugueu gaudir-ne.

Començarem per Benlloch, a la Plana Alta. Els propers 7, 8 i 9 de juliol, aquest municipi acollirà el Feslloch, l'aplec organitzat per cinquè any consecutiu per Reviscola, entitat de jòvens d'Escola Valenciana. Comptarà amb la presència d'una trentena de grups

valencians -amb noms com Obrint Pas, Orxata Sound System, Agra-viats, Arthur Caravan, Mi Sostingut o Rapsodes- i amb la New York Ska-Jazz Ensemble; també hi haurà una zona d'acampada, piscina, campionats de volei, torraes i paelles populars... a més de xarrades, cinefòrums i altres espais de debat.

Si Benlloch us queda lluny, però, podeu contemplar l'opció del Festus, que es fa del 8 al 10 de juliol a Torelló. El teatre, la dansa, l'humor, el circ, la poesia, les videoprojeccions, la música... prendran els carrers de la ciutat onsenca i trencaran amb la concepció del carrer -ja massa estesa- com un lloc de pas i no de reunió i expressió ciutadana.

Continuarem amb la capital del Berguedà, que acollirà la desena edició del Rebrot, l'Aplec de Joves dels Països Catalans, els dies 14, 15, 16 i 17 de juliol. Enguany, l'esdeveniment organitzat per Maulets comptarà amb diverses activitats: xarrades i tallers, olimpíades, excursions, un tast de ratafia, un torneig de futbol, sessions de cant improvisat... a més del tradicional Aplec del Pi de les Tres Branques i dels concerts, amb grups com At Versaris, La Gossa Sorda, Pepet i Marieta,

Obrint Pas o El Belda i el Conjunt Badabadoc. El desè Rebrot, a més, presenta dues iniciatives per potenciar la creació cultural juvenil: l'Esclat, el concurs de grups joves dels Països Catalans (el guanyador del qual actuarà el dissabte a la trobada) i el Certamen de literatura social jove, que disposarà d'un espai durant l'Aplec perquè les participants puguin mostrar i intercanviar creacions literàries.

Tornant al País Valencià, trobem el mític Aplec dels Ports. 33 edicions avalen un encontre carregat de compromís i dignitat, que se celebra cada any en un poble diferent de la comarca amb la voluntat de reivindicar la descentralització d'un país massa dependent de les grans urbs com València o Barcelona. Enguany, se celebrarà del 29 al 31 de juliol a Herbers i comptarà amb la presència de grups com Igitaita, Agra-viats, Malagana Ska, Los Draps o Xeix i d'artistes com el popular monològuista Xavi Castillo.

Quatre exemples que demostren que la festa, la cultura i el compromís poden anar perfectament agafats de la mà i que demostren, també, l'encert de dir que "a l'estiu, tota cuca viu".

33è Aplec dels Ports '11

29, 30 i 31 de juliol.
Herbers (Castelló de la Plana).
Com arribar-hi:
Cotxe: mirar pàgina web.
www.peset.com/aplec/dels-ports/index.html.

Festus '11 Festival d'arts joves al carrer

8, 9 i 10 de juliol.
Torelló (Osona).
Gratuit.
No disposa de zona d'acampada.
Com arribar-hi:
Cotxe: direcció Vic (C-17) i continuar direcció Puigcerdà.
Bus: companyia Segalés.
Tren: fins a Torelló amb Renfe.
www.festusfestival.com/2011.

Rebrot l'Aplec de Joves dels Països Catalans

14, 15, 16 i 17 de juliol.
Berga (Berguedà).
Gratuit.
Com arribar-hi:
Cotxe: C-16 direcció Túnel del Cadí.
Bus: companyia Alzina Graells.
<http://rebrot.cat>.

MÚSICA

Una radiografia de la música i els grups combatius

Radikal Records ha editat el seu 'Volum 3', una compilació de les bandes que treballen amb aquest segell del Baix Llobregat

El grup martorellenc d'ska Baratos és un dels que treballa amb el segell Radikal Records

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Radikal Records aposta pels mitjans digitals i ha editat la seva nova compilació a plataformes digitals com Spotify, iTunes, Deezer i Amazon. El disc *Volum 3* està format per setze pistes que ens ofereixen temes que giren al voltant dels diferents estils interpretats per les bandes d'aquest segell, com el rock, el punk, el hardcore, el metal o l'ska-reggae. A *Volum 3*, hi podem trobar dues cançons dels darrers treballs d'Opció K-95 (*Reneix*, 2010) i FOK (*Ingovernables*, 2010) i dues cançons inèdites de les formacions K.I.L.L., Desperta Ferro, Igitaita, Paral·lel 84, Zikuta i Baratos.

El segell aposta per difondre la música a Internet "perquè és un mitjà que permet que el disc arribi ràpid a la gent"

No és la primera vegada que Radikal Records aposta per difondre els treballs que promou a través d'Internet. Discos com *Guerra per la terra* (Crit de Lluïta), *Kolumna Internacionalista Llobregat* (K.I.L.L.), *Fills d'immigrants* (Zikuta), *Mans, ment i cor* (Camarada

Kalashnikov) o *Ingovernables* (FOK) ja es poden trobar a la xarxa en format MP3. Des del segell, Raul Pardo ha manifestat que aposten per difondre la música d'aquesta manera "perquè és un mitjà que permet que el disc arribi d'una manera ràpida i efectiva a la gent". Pardo també assenyalava: "Renuncies a la venda de CD i als seus ingressos, però t'assegures que arribi", ja que "la distribució física del CD des que surt de la fàbrica fins que arriba als punts de venda és lenta i cara".

Els dos primers discos recopilatoris de Radikal Records van aparèixer els anys 2002 i 2008 en format CD. La segona compilació del segell, que portava per títol *Despertant consciències*, es va distribuir a través de la revista *Enderrock* i comptava amb la participació de grups com Red Banner, Voltor, Zikuta, K.I.L.L., Segona Opció, Camarada Kalashnikov, FOK, Va com va i Desgavell. La feina que fa aquest segell i els tres discos recopilatoris que ja ha editat són eines efectives per conèixer la dissidència musical que s'estén arreu dels Països Catalans gràcies a bandes ja consagrades (com Opció K-95) i a grups joves que comencen a difondre acords de guitarras contundents i alternatius.

Els concerts
L'aparició del recopilatori de Radikal Records coincideix amb la presentació del disc físic (en format CD) del primer treball de FOK, *Ingovernables*. El grup, format pel

Volum 3

Radikal Records, 2011.
El recopilatori es pot trobar a www.radikalrecords.net.

cantant de Red Banner i els tres components d'Avalots, presentarà les cançons del seu primer llarga durada a partir del 24 de juny, durant La Patum de Berga. El 8 de juliol, actuaran a Santa Maria d'Oló; el 16 de juliol, a l'Estartit; el 13 d'agost a Gratallops; el 17 de setembre a La Força de Cornellà de Llobregat, i el 24 de setembre a la sala Nit i Dia de Gurb. Durant l'estiu, a més, podrem gaudir dels concerts de Baratos (que tocaran a Sant Andreu de la Barca el 23 de juny, al Piketa Rock de Sant Vicenç dels Horts i a les festes del barri Can Carreras de Martorell), Igitaita (que actuaran a l'Aplec dels Ports i a les festes de Gràcia) i Opció K-95 (que, entre altres actuacions, oferiran un concert a Balerna, Almeria).

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Vigilància policial

Roger Costa Puyal

Una de les raons que van portar a la fundació i el creixement meteòric de les Panteres Negres, l'any 1966 a Oakland, era la situació que vivien en les comunitats negres als guetos de les grans ciutats nord-americanes. A la pobresa endèmica s'hi sumava el racisme de la societat i de les institucions, l'abandó per part dels serveis socials, la introducció de droga als guetos i -sobretot- la repressió cruenta i l'assetjament continu per part de la policia. Una policia obertament racista, corrupta i extremadament violenta que generava víctimes cada dia arreu del país. Per això, a part de les importants mesures d'autogestió dels serveis socials (menjadors, hospitals, albergs, etc.) que va tirar endavant el Black Panther Party for Self-defense (BPPS), una altra de les seves invencions genials van ser les Patrulles de Vigilància Policial. Es tractava de grups de panteres que seguien les patrulles policials durant les seves rondes pels guetos per vigilar les seves actuacions i intervenir per evitar abusos de poder. Cal dir que les patrulles van ser un èxit en tots els seus aspectes. D'una banda, van evitar efectivament les actuacions autoritàries de la policia, que es veia pressionada i no podia actuar amb tanta impunitat. En segon lloc, van treure la por a la població, que fins aquells moments odiava i temia la policia amb la mateixa intensitat. En veure que hi havia una manera efectiva d'enfrontar-se a la policia, la població negra va començar a perdre la por i, quan van comprovar que aquesta manera és deia Panteres Negres, van començar a organitzar grups de panteres als seus guetos. Finalment, aquesta idea tan original va espantar tan profundament el govern dels EUA que aquest els va declarar enemics públics número u l'any 1969. Això sí que demostra que anaven pel bon camí. Però, observem concretament com actuaven les patrulles

de vigilància. Ho tenien tot ben preparat. Els fundadors del BPPS, Huey P. Newton i Bobby Seale, havien estudiat les lleis nord-americanes. Les patrulles eren grups petits, de cinc persones, per exemple, que seguien els policies a una distància visible però prudent i que duïen llibres de lleis per exigir el seu compliment als policies, un megàfon per poder parlar des de lluny amb les persones intervingudes, gravadores per deixar constància dels abusos policials i les armes ben visibles -i també ben preparades- per si calia defensar-se o defensar un veí o una veïna. Tot això estava estudiat. Sabien que hi havia una llei que els permetia anar armats fins les dents amb l'única condició que les armes fossin ben visibles. Sabien que hi havia altres lleis que els permetien observar les actuacions policials i que, mentre respectessin una distància de deu peus, no estaven obstaculitzant legalment la tasca policial. Normalment, es quedaven a vint peus. La llei també els emparava a l'hora d'intervenir en un abús policial. La seva actitud era educada i pacífica en tot moment, mentre també ho fos la de la policia. Si hi havia algun abús intervenien oralment avisant els policies que estaven cometent un delictes. Si hi havia batussa, es defensaven i, si hi havia trets, també. Evidentment, hi va haver morts d'ambdues bandes, però van ser poques en relació a la quantitat d'enfrontaments i la quantitat de morts per abusos policials. A l'hora de valorar l'experiència, cal tenir presents les diferències entre els EUA i Europa pel que fa a la cultura i la legislació de les armes. El fet és que una intervenció astuta, decidida, col·lectiva i lliure de prejudicis davant dels abusos i la violència policial es va mostrar altament efectiva i popular als EUA dels anys 60 i 70. Eren altres temps i altres llocs, però l'abús policial continua existint aquí i una intervenció popular efectiva continua essent necessària ara.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 23 de juny

Revetlla de Sant Joan: Als Països Catalans, foc a les retallades!

21h Sopar: coca de verdures, graella de carn, coca de Sant Joan i copa de cava.
23:30h Espectacle Diables de Sants
24h Concert dels Catarres i Punxadiscs i festa fins a les 3 de la matinada.
Plaça d'Osca de Sants
Tiquets anticipats al Casal Independentista de Sants.
C. Muntadas, 24.
Organitza: Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Dimarts 28 de juny

Presentació i col·loqui sobre el Documental 'Latinas' de Lirba Cano
18h CIRDA

C. Camèlies, 36-38.
La presentació serà a càrrec de la directora del documental Lirba Cano i Maria Jaramillo i Lady Quinceno, participants al film. El col·loqui posterior al visionat de la pel·lícula serà dirigit per Leticia Cruz, del Col·lectiu Maloka de Mujeres Pa'lante.
Organitza: Centre d'Informació i Recursos per a les Dones (CIRD)
Més informació: <http://cirdones.blogspot.com>

Xerrada conferència 'Defensa dels Drets Humans i construcció d'alternatives en un context de guerra a Mèxic'

19:30h Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret
C. Llúria, 5.
A càrrec d'Eduardo J. Almeida (llicenciat en comunicació) i Tamara Sanmiguel (sociòloga).
Organitza: ACAT-Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura
Més informació: montfecho@hotmail.com

BERGA

Barraques de Patum 2011

Dijous 23 de juny
03h Concert: Terratombats (rumba catalana)
Divendres 24 de juny

Setena Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona
Barcelona, del 27 de juny al 3 de juliol de 2011

PROGRAMA D'ACTIVITATS

Dilluns 27: 19:30h FELLA. C.

Joaquim Costa, 34 baixos.
Presentació de la Tesis: *La colonització primària i el racionalisme com a enemic*, a càrrec del seu autor Peter Gelderloos. **Dimarts 28:**
19:30h Casa de la Solidaritat.
C. Vistalegre, 15. Dels estius de l'amor a l'amor armat.
Intervenció a càrrec de Ben Morea, membre de Black Mask/Motherfuckers (EUA).

Dimecres 29: 19:30h Ateneu Llibertari del Casc Antic. C. Fonollar, 15. Mutar o Morir.
Presentació de *Política Estúpida: Reflexiones a quemarropa* (Aldarull Edicions), a càrrec del seu autor Ángel F. **Dijous 30:** 19:30h FELLA. C. Joaquim Costa, 34 baixos. Presentació de *La CNT en pie. Fundación y consolidación anarcosindicalista (1910-1931)* (Edicions Anòmia) i *La CNT y la Revolución Social, 1931-1939* (CNT-AIT Sabadell), a càrrec dels seus autors. **Divendres 1:** 19:30h Ateneu Llibertari del Casc Antic. C. Fonollar, 15. Presentació del llibre *Si vis pacem. Repensar el antimilitarisme en la època de la guerra permanente* (Bardo Ediciones). **Dissabte 2:** Rambla del Raval. 11h La distòpia tecnològica. Presentació de El mito de la màquina i *El pentàgon del poder* (Pepitas de Calabaza), de Lewis Mumford, a càrrec del seu traductor. *El salario del gigante* (Pepitas de Calabaza), presentació del seu autor. 13h Deixar d'esperar la revolució per viure la revolta. Taula sobre l'insurreccionalisme, teoria i experiències. 14:30h Dinar vegà 16:30h Presentació de les publicacions *Terra Cremada* i *Visceras* 18:30h De Txernòbil a Fukushima. Presentació dels llibres *Chernobyls*. De la servidumbre voluntaria a la necesidad de servidumbre (Malapata Ediciones & BS Hermanos Quero), *Catastrofismo. Administración del desastre y sumisión sostenible* i *La nuclearización del mundo* (Pepitas de Calabaza), a càrrec dels seus autors i traductors. **Diumenge 3:** Rambla del Raval. 11h Vint anys d'edició i distribució alternativa. Taula Rodona amb motiu del vintè aniversari de Virus Editorial. Hi participaran: Virus Editorial, La Malatesta, Gatzaka Gunea i Traficantes de Sueños. 13h A la recerca d'una base teòrica. Presentació del llibre *Fragments de Antropologia Anarquista* (Virus Editorial), de David Graeber, a càrrec d'Adela García (professora d'Antropologia Social de la UB) i Pablo Romero (activista i estudiant d'antropologia). 14:30h Dinar vegà 16:30h Anarquisme, violència i il·legalitat. Presentació de *Oleadas de terroristas: una crítica a la teoría de las oleadas terroristas a partir del análisis comparativo entre el terror anarquista y el fascista* (Aldarull Edicions), a càrrec dels seus autors i editors.

23h Concerts: Fok (rock combatiu), La k y la b i h.k (hip hop), Hormigon Armado (metal/hardcore/trash) i desecration (trash metal)

LA BISBAL D'EMPORDÀ

XII Jornades Culturals Llibertàries
Divendres 17 de juny: Recital de poesia.
19h Seu de la CNT-AIT de la Bisbal i de

l'Ateneu Llibertari Paquita. Pg. Marimon Asprer, 16. Goliardo Ceibe presentarà el nou llibre *Desnudos y rebeldes*. Poesia magrebí cantada, a càrrec de Diàleg i convivència. Tot seguit, cafeta musical amb tapes i sorpreses.. Organitza: CNT la Bisbal d'Empordà. Dissabte 18 de juny. Xerrada-debat: **República, revolució social i els maquis**. 17h Seu de la CNT-AIT de la Bisbal i de l'Ateneu Llibertari Paquita. Pg. Marimon Asprer, 16. A càrrec d'Octavio Alberola i Enric Melich Organitza: CNT la Bisbal d'Empordà. Diumenge 19 de juny. 11h Vídeo-debat *El sentido de la vida*. 13:30h. Dinar popular. 17h Xerrada sobre el part natural a càrrec de la llevadora Valen. Seu de la CNT-AIT de la Bisbal i de l'Ateneu Llibertari Paquita. Pg. Marimon Asprer, 16. Organitza: CNT la Bisbal d'Empordà

FIGUERES

Dissabte 2 de juliol

Activitats CNT Figueres

17h. Projectió *Nosotros somos así*, del SIE (1936). 18h Xerrada-debat sobre cooperativisme. 20h. Projectió de *videocrónicas*, de La Plataforma. Seu de la CNT-AIT Figueres. C. Poeta Marquina, s/n. Organitza: CNT Figueres

GAVÀ

Dissabte 25 de juny

Mercat d'intercanvi

10-14 h Davant la Casa Gran. C. Major, 37. Organitza: El Rebost del Delta
Més informació: rebostdelta@gmail.com

MANLLEU

Dijous 24 de juny

Llunes de Ter. Estiu 2011

19h Ball i concert folk
Se servirà Sucumia
Organitza: Grup de Defensa del Ter
Més informació: www.manlleu.cat

OLOT

Divendres 24 de juny

Xerrada 'Déficit de democràcia i pèrdua de drets al món laboral', a càrrec del

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

La Biblioteca de l'Ateneu Llibertari del Palomar busca gent per ajudar a introduir els llibres al catàleg de la Xarxa de Biblioteques Socials.
Contacte: Ru, ateneulliberataridelpalomar@gmail.com

Ateneu Popular de Vallcarca: **Lloguem bucs d'assaig musical** per bandes a preus populars al barri de Valldaura.
Contacte: Jordi, 660 96 42 01.

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a **persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives**.
Contacte: eltatanet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**.
Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossers**. És urgent, poden sacrificar-los.
Contacte: Mònica, 629 278 238.

Necessitem gent que doni un **cop de mà en l'organització de la biblioteca del Punt d'Interacció amb Collserola de Can Masdeu**.
Escriu-nos!
pic@moviments.net

> EL TEMPS

DIJOURS 23

Sol i calor, més calor que la que hem tingut fins avui. Al vespre, alguns núvols al Pirineu de Lleida i a Ponent.

DIVENDRES 24

Baixaran les temperatures quatre o cinc graus, especialment de nit. No farà xafogor a la costa, però serà transitori.

DISSABTE 25

Primer dia d'una llarga tongada de dies molt calorosos. L'estiu s'imposarà arreu amb tota la seva força.

DIUMENGE 26

Temperatures mínimes per sobre dels 22 graus a la costa, xafogor i humitat durant la nit. Vents molt suaus.

DILLUNS 27

Encara s'accentuarà més l'ascens de temperatures. Alguns valors s'aproparan als 40 graus a punts de Ponent.

DIMARTS 28

Calor, xafogor, ambient canicular, més del mateix, però durant més hores del dia. Sensació de confort desagradable.

secretari de Jurídica de la CNT Olot.
20h Seu de la CNT-AIT d'Olot
Plaça Cinema Colon, 4.
Organitza: CNT Olot

Dissabte 25 de juny
Presentació del projecte de col·lectivització i autogestió de l'Ecolònia postcapitalista. a càrrec de la secció de la Garrotxa de la Cooperativa Integral Catalana.
18h Seu de la CNT-AIT Olot
Plaça. Cinema Colon, 4.
Organitza: CNT Olot

PERPINYÀ

Dissabte 9 de juliol
Activitats CNT Perpinyà
12h Dinar solidari
14h projecció de la pel·lícula *Coup pour coup* (Colp a colp).
16h Xerrada-debat: *Proposicions anarcosindicalistes avui*
Local CNT-AIT Perpinyà
C. Duchalmeau, 9.
Organitza: CNT Perpinyà

SALT

Diumenge 17 de juliol
Activitats Ateneu Salt
11h Xerrada *La col·lectivització agrària i industrial a Salt*. 14h Dinar Popular. 17h Pel·lícula 'Terra i Llibertat' de Ken Loach. Ateneu Mohandas Gandhi. Plaça Antoni Gaudí. 17-21h Parada a la Fira de Cultura Llibertària. Pg. Durutti - Ciutat de Girona. Organitza: Ateneu Llibertari Mohandas Ghandi

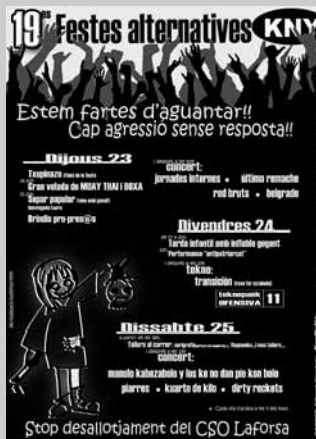
SANT HILARI SACALM

Guilleries, terra de bruixes: tercera edició de l'Embruix
Dissabte, 25 de juny
10:30h C. Rovira
Taller de bruixes per a la mainada
11h Taller de licors màgics, beuratges i ratafia a càrrec de Maria Caldes
12h Cercavila pel centre del poble
17:30h Conferència: *Orígens i tradicions de les bruixes*, a càrrec de Maria del Mar Tort.

Les festes alternatives de Cornellà de Llobregat. Estem fartes d'aguantar! Cap agressió sense resposta!

CORNELLÀ DE LLOBREGAT,
23, 24 i 25 de juny

Dijous 23: Txupinazo d'inici de festes. 19:30h Gran Vetllada de *muy thai* i boxa. 21:30h Sopar popular (Vins amb ganall) i Benvinguda Laura. Brindis a favor de les persones preses. 00h Concert amb els grups: Jornades internes, Ultimo remache, Red bruts i Belgrado. **Divendres 24:** 17h a 20h Tarda Infantil amb Inflable gegant. 21h *Performance Antipatriarcat*. 23h Tekno amb Transició (rave for catalonia) i Teknompunk ofensiva'11. **Dissabte 25:** A partir de les 18h Tallers al carrers: de serigrafia (porta la teva samarreta), de dansa flamenca i més... 23h Concert: Manolo kabezabolo y los ke no dan pie kon bolo, Piarres, Cuarto de kilo, Dirty Rockets. Cada dia s'acaba a les 7 del matí. Tots els actes al c. Albert Einstein, al Polígon Almeda de Cornellà de Llobregat. Hi arriben els FGC de Cornellà i Almeda, o el Metro Cornellà. Organitza: Assembla de Festes Alternatives KNY

Més informació: <http://festeskny11.weebly.com/index.html>

19h Taller de quiromància a càrrec de Maria del Mar Tort.
A les 20:30h i a les 22h a Can Rovira, *Sàbat de bruixes, guilla que fuig*. Ruta de llegendes de les Guilleries teatrallitzades i aquellarre final de bruixes al castell de Can Rocca. Cal fer la inscripció a Can Rovira o a la web de l'embruix
Diumenge, 26 de juny
11h L'hora del conte. Contes embruixats A continuació, concert de música medieval i tradicional catalana a càrrec de Guirigall.
18h Espectacle de màgia a càrrec del Mag Guiu
Tots els actes, excepte els assenyalats, es faran a la plaça Jacint Verdaguer
Organitza: Entitats de Sant Hilari Sacalm
Més informació: <http://www.embruix-santhilari.cat/>

VIC

Dissabte 25 de juny
Nosaltres també tenim veu!
Nens i nenes surten al carrer i debaten sobre l'educació actual
Arran de la participació de pares i mares a les acampades de Vic i fruit de la preocupació que senten pel futur de la seva mainada, han decidit projectar i dur a terme un espai de trobada entre infants per debatre sobre la seva participació en la vida pública, l'escolaritat i el seu avenir. Programa: 17h Obertura. 17:30h Jocs cooperatius i espais de debat i reflexió per a infants i adults. 18:30h Berenar compartit (porta el que vulguis per compartir!). 19h Assembla infantil: *Quina escola volem?* Assembla d'adults: *L'educació familiar*. 21h Sopar (cadascú ens porta el seu sopar). 22h Fi de les activitats. Inici de l'acampada familiar. Diumenge 26 de juny. 9h Xocolatada per a les

participants. 11h Micròfon obert: *Com has viscut l'acampada?* Si voleu venir, recordeu que hauríeu d'enviar un correu a acampadaavic@gmail.com. No s'ofereix servei de guarderia; cada nen o nena ha d'anar acompanyat d'una persona adulta! Organitza: Pares i mares de l'acampada de Vic Més informació: www.acampadavic.wordpress.com

VILASSAR DE MAR

Dijous 23 de juny
Revetlla popular
23h Platja del Palomares
Concert amb Proul, El Veinat, Miquel del Roig i Punxadiscs fins a la matinada.
En el marc de les Sisenes Festes Populares i Reivindicatives de Vilassar de Mar Organitza: Nagoals, Bullangues i Maulets.
Més informació: www.festesvdm.wordpress.com

Divendres 24
Jornada Solidària en benefici de les comunitats indígenes zapatistes de Chiapas
19h Teatre: *Mirall*. 20h Actuació infantil *Les bruixes es pentinen*. 21h Sopar solidari. 22h Festa mexicana amb Rosa Sánchez, Margarita Arrocha i Comandante Roc i, en acabat, punxadiscs de final de festa. Plaça de l'Era. C. Sant Francesc. Dins el marc de les Sisenes Festes Populares i Reivindicatives de Vilassar de Mar. Organitza: Nagoals, Bullangues i Maulets. Més informació: www.festesvdm.wordpress.com

Dissabte 25 de juny
Trobada de Cultura Popular
15:30h Cercavila bastonera, a càrrec del Ball de Bastons del Clot, La Bastonera de Sant Andreu, Colla Bastonera Quico Sabatè i Picadits de Vilassar de Mar. Plaça Picasso. 21h Sopar popular. 22:30h Concert amb Pomelo Ice, Belda i el conjunt Badabadoc i PD Fotlloc. Plaça de l'Era. C. Sant Francesc. Dins els actes de les Sisenes Festes Populares i Reivindicatives de Vilassar de Mar. Organitza: Nagoals, Bullangues i Maulets. Més informació: www.festesvdm.wordpress.com

Recordant la Nakba des d'Israel

BARCELONA, 27 de juny

Les entitats Nova i SCI-Cat ens proposen una xerrada a càrrec de l'activista Tomer Gardi i el passi del documental *48. Nakba* sobre el desastre palestí de 1948, creat per Mapasonor i Domènec. Des de l'entitat israeliana Zochrot, ens acosten a la tasca que duen a terme activistes d'Israel per reconèixer, des del seu poble, la Nakba palestina. Precisament, el mot *zochrot* vol dir *recordant* en Hebreu, una al·lusió directa a la Nakba. 19h Seu de l'SCI-Cat. C. del Carme, 95. baixos. Organitza: Nova i SCI-Cat +info: <http://www.sci-cat.org/>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Assemblees Indignades a Catalunya...

Moià. divendres, 19:30h, plaça Sant Sebastià
Cambriels: dijous, 20h, plaça d'Aragó
Reus: 20h, plaça Mercadal
Sant Feliu de Guíxols: 20h, passeig del Mar
Caldes de Montbui: dimecres 20:30h, plaça de l'Àngel
Cervera: 21h, plaça Santa Anna

Sexualitat lliure a totes les comarques

Vilafranca del Penedès. Concentració, divendres 24 de juny, 19h, plaça de la Vila.
Lleida. Concentració, dilluns 27 de juny, 20h, Indibil i Mandoni.
Girona. Manifestació, dimarts 28 de juny, 20h, pont de pedra.
Convoquen: conjunt de col·lectius de l'Esquerra Independentista

Contra l'homofòbia, ara, sempre i arreu!

Barcelona
Dissabte 25 de juny
18:30h Plaça Universitat
Convoca: Comissió unitària 28 de juny

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Nekane Jurado ESCRITORA, ECONOMISTA I PSICÒLOGA CLÍNICA

“Tornem a l'Anglaterra industrial d'Oliver Twist”

Nekane Jurado és llicenciada en economia, ciències sectorials i financeres i psicologia clínica. Un element, la psicologia, que considera necessari per entendre el funcionament del sistema econòmic actual. Viu i treballa al País Basc, on des de fa dècades participa a l'esquerra independentista. Recentment ha visitat Barcelona per presentar el seu llibre 'Independencia. De reivindicación històrica a necesidad económica', publicat l'any passat per l'editorial Txalaparta.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Les crisis són innates i cíclics al capitalisme. Per què aquest cop s'està dirigint tant clarament cap a la reducció de drets socials?

La crisi actual respon a un disseny de lluita de classes. Abans de res, cal entendre perquè es va crear l'estat del benestar. És fruit d'una estructura de poder que es conforma després de la segona guerra mundial. És l'URSS qui para els nazis i els replega a Berlín amb una resistència francesa i belga que també és comunista. Els països d'Occident, en veure que la resistència està obrint les portes al socialisme, fan unes concessions sense precedents a les classes treballadores: l'estat del benestar. Quan les condicions que van permetre arribar a aquell pacte desapareixen, ja no existeix l'URSS ni aquella classe treballadora que va fer la resistència armada, aleshores, el desmunten. En tres fases: primer, amb el Tractat de Maastricht i tot el desmantel·lament dels anys 90: ETT, Pacte de Toledo, etc. La segona fase es dona l'any 2000, quan creen el famós Tractat de Lisboa. La tercera fase és el desmantellament, que s'ha vist accelerat amb la crisi perquè han vist que no estem reaccionant. Serà irreversible si no lluitem com vam lluitar en el seu moment per aconseguir-ho.

Davant d'aquesta situació, quin model econòmic alternatiu plantejés?

Plantejo el socialisme identitari basc. S'ha comentat que *identitari* és un terme burgès. No és aquesta la identitat que plantejgem. És història. És plantejar que qualsevol poble, abans d'arribar al segle XXI, ha viscut molts segles i ha sabut fer que l'economia fos un instrument perquè es desenvolupés la societat de la seva època. Aquests pobles tenen un saber fer, un relacionar-se amb la terra, amb els recursos i el medi, una idiosincràsia. Des d'aquest punt de vista és des d'on parlem d'identitat. Hi ha moltes coses de les

quals podem tornar a aprendre i que poden tornar a alimentar-nos. Es tracta d'anar a les fonts que ens han nodrit com a poble i a les d'alta muntanya, no a les més contaminades. I des d'allà, tenim alternatives, que han de tenir els pilars següents. Primer, l'economia ha d'estar a disposició de la societat i no la societat al servei de l'economia. Hi ha d'haver un repartiment real de la riquesa i el repartiment del treball que es necessita en una societat. Cal una democratització real de l'economia. I hi ha d'haver decreixement econòmic. El que augmenta el PIB és la producció d'armes, per exemple, o la contaminació. Per tant, podem fer que decreixi l'economia intel·ligentment, guanyant qualitat de vida. I sobretot, hem de ser responsables amb les generacions futures.

“Desmunten l'estat del benestar perquè ja no existeix ni l'URSS ni la classe treballadora que va lluitar contra els nazis”

Independència: de reivindicació històrica a necessitat econòmica, dius al títol del llibre.

El que volen dir aquestes paraules és que encara que no hi hagués una reivindicació històrica de sobirania del País Basc o de Catalunya, en aquests moments, és necessària perquè qualsevol model de canvi ens exigeix tenir instruments de política econòmica. Aquests instruments claus estan en mans de l'Estat espanyol. Però l'economia és com un gran joc d'anar col·locant maons i tot es basa en allò local. Hem d'articular l'àmbit local amb altres nivells superiors de poder: provincial, nacional català o nacional basc. I tot amb un enllaç ètic amb els altres pobles del planeta. De la mateixa

manera que dèiem que havíem de ser responsables cap a les generacions futures, també ho hem de ser amb els altres pobles. La solidaritat ha de ser clau.

Però, en canvi, se'ns diu que, avui dia, qui mana és Brussel·les i l'FMI...

Des de fa més d'una dècada, des del Tractat de Maastricht, es diu que qui decideix és Brussel·les, el G8 o el G20, uns senyors que es reuneixen al més alt nivell polític i decideixen què faran, marquen les línies de ruta. Després, cadascun se'n va al seu país i diu: “Hem de fer això perquè ens ho mana Europa. Però, qui és Europa? Els polítics estan eludint la responsabilitat política, com si hi hagués un ésser superior. Amb la qual cosa, tenim la mateixa política econòmica, governi el PSOE, el PP o qui sigui. Però ells estan acceptant i jugant a aquest disseny, estan donant poder a aquest ens per, després, semblar uns mers executors.

Tot i això, sembla que encara hi ha una gran majoria social que

assumeix el model actual i les seves crisis com quelcom inevitable i fins i tot com un mal menor.

Sí i és curiós. Des de la psicologia, això s'entén per la gran manipulació actual de la interpretació del que està succeint. S'ha fet creure a la gent que això és una crisi, que ens estrenyerem el cinturó i, després, tot tornarà a ser com era. No entenen que això no és una crisi econòmica, sinó de tot el model d'Occident, del paradigma de civilització, perquè està en crisi el medi ambient, les relacions de gènere, la salut, l'energia del planeta... L'economia n'és una manifestació més. A més, s'està desmantellant tot un model. Quan sortim d'aquí, tornarem a l'Europa feudal, però amb la diferència que el que té el castell ja no és el senyor sinó la multinacional. A l'època anterior ja no hi tornarem perquè les regles d'aquell joc s'han trencat per la nostra deixadesa. Tornem a l'Anglaterra industrial del segle XIX que ens presenten les pel·lícules d'Oliver Twist. I la gent no n'és conscient.

. LA COLUMNA

La violació com a arma de guerra

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

Continua passant. Les dones de les zones de conflicte són les que s'enduen la pitjor part. Líbia, Egipte, Bahrain i ara Síria són les més actuals a causa de l'onada de revoltes que hi tenen lloc. I potser també per les seves creences. Violar una dona en el món àrab du implícita una sèrie de situacions per a tota la família, com la deshonra i l'estigma i pitjor encara si la dona queda embarassada, doncs pot arribar a comportar la mort a mans de la pròpia família.

A les dones se les viola, no tant com a persones sinó per sotmetre tot el clan. Així, després de l'agressió sexual és la mateixa família qui la rebutja i el patiment de les dones va més enllà de l'agressió.

Les pràctiques de submissió a través de les violacions i les agressions no venen únicament per part de qui té el poder. No. Alguns homes es creuen en el dret de venjar-se del seu adversari polític, veïnal, tribal... a través de les dones. A les guerres, revoltes o conflictes armats les violacions sempre s'utilitzen com a arma de guerra per ultratjar l'adversari. Sigui aquest rebel o no.

Alguns homes es creuen en el dret de venjar-se del seu adversari polític a través de les dones

Es organismes internacionals han de prendre mesures o, mentrestant, les dones seguiran sent violades i preses com a armes de guerra i els seus cossos seran camps de batalla. I apareixeran estratègies minimitzant l'efecte d'aquest tipus d'agressions a Líbia, Síria, Afganistan, Egipte, Aràbia Saudita... i justificant-les com a “efectes colaterals” de les zones en conflicte i de les seves cultures dominants. Però em continuo demanant si tindriem la mateixa reacció en cas que això passés a Europa. Clar que només hem de recordar la Guerra dels Balcans, on també s'hi van cometre aquest tipus de barbàries i la comunitat internacional es va perdre entre grans discursos.

Alço la meua veu, la que a les altres dones les arrabassen, perquè no vull ser còmplice del silenci que he pogut observar en massa àmbits.